

ština plačana v gotovini

Bogoljub

Januar 1933

Koledar Apostolstva molitve za januar 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
 Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem. | Spreobrnjenje protestantov v misijonih.

Mesečni zavetnik: sv. Genovefa dev. (3.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	Novo leto	Blagoslov v novem letu	Ljublj. Trnovo	Stari trg
2 Poned.	Ime Jezus	Ves naš narod	Dobrova	
3 Torek	Genovefa dev.	Naši izseljenci	Babno polje	Sl. Gradec S. M
4 Sreda	Prisk muč.	Sv. oče in njegovi nameni	Planina p. R.	
5 Četrtek	Telesfor p. muč.	Naši škofje in škofije	Javorje	Maribor šol. ss.
6 Petek	Razgl. Gospod	Delo za vnanje misijone	Sv. Trije kralji	Sl. Gradec S. E.
7 Sobota	Lucijan muč.	Duhovniki in bogoslovci	Stari log	boln.
8 Nedelja	1. po r. Sv Druž.	Posvečenje naših družin	Mozelj	S. Jan. p. Drav.
9 Poned.	Julijan in Bazil m.	Naši narodni voditelji	1/2 Mek. Repnje	Razor
10 Torek	Viljem spoz.	Naše šole in mladina	Begunje p. L.	S. Miklavž Slg.
11 Sreda	Higin p. muč.	Vera našega ljudstva	Olševak	Št. Ilj p. Turj.
12 Četrtek	Arkadij muč.	Naši fantje in dekleta	Borovec	
13 Petek	Veronika dev.	Naši možje in žene	Trnje	S. Vid n. Vald.
14 Sobota	Hilarij c. uč.	Naša inteligenca	Unec	Pameče
15 Nedelja	2. po r. Pavel pušč.	Nedeljsko posvečevanje	Podzemelj	Dolič
16 Poned.	Marcel p. m.	Bolniki in vsi trpeči	Šora	S. Peter Kr. g.
17 Torek	Anton pušč.	Redovniki in redovnice	Železniki	Podgorje
18 Sreda	Petra stol v Rimu	Konkordat s sv. Stolico	Ljublj. Sv. Peter	Sele
19 Četrtek	Kamut kralj	Bogatini in ubožci	Špitalič	Vuzenica
20 Petek	Fabij in Boštjan m.	Naši vojaki	Kočevje	
21 Sobota	Neža dev. muč.	Ženin in neveste	Sela p. Kamn.	Marib. usm. ss.
22 Nedelja	3. po r. Vinko	Naša Katoliška akcija	Goriče	Marib. usm. ss.
23 Poned.	Zaroka Mar. Dev.	Češčenje M. B. med Slovenci	Poljane	S. Jožef - Celje
24 Torek	Timotej š. muč.	Delo za zedinjenje	Brezovica	"
25 Sreda	Spreobr. Pavla	Nameni molitvene osmine	Vrhnika	"
26 Četrtek	Polikarp š. muč.	Naš tisk	Mavčiče	Celje kapuc.
27 Petek	Janez Zlat. c. uč.	Svelne organizacije	Stara Oselica	"
28 Sobota	Leonid muč.	Cerkvene organizacije	Ooče	"
29 Nedelja	4. po r. Fr. S. c. uč.	Pogostno sv. obhajilo	Rakovnik	Celje boln.
30 Poned.	Martina dev.	Duhovne vaje. Misijoni	Peče	"
31 Torek	Peter Nolask sp.	Umirajoči. Ta mesec umrli	Senožeče	Celje šol. ss.

PROŠNJE.

Priporočam se sv. Antonu za srečno rešitev v neki zelo težki zadevi. Ako bo prošnja uslišana, se javno zahvalim ljubemu sv. Antonu, ki me je že nešteto krat uslišal. Z. K. — Z. A. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, čvrđ. papežu Piju X. in vernim dušam v v. za večkratno uslišanje. Šol. sestra.

ZAHVALE.

J. K. Semič, se zahv. presv. Srcu J. in M. ter sv. Mali Cvetki za uspešno operacijo. — Najsrčnejša zahvala Jezusovemu Srcu in ljubi Mali Cvetki za čudovito pomoč v važni dušni zadevi. Čuber U. — St. F. se vsled obljube zahvaljuje št. škofu Slomšku za naglo pomoč v službeni zadevi po opravljeni devetdnevni. — Zahvaljujem se presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Tereziki, dušam v v. za zdravje in vdanost v voljo božjo.

DAROVI.

Za misijone, Dekanijsko-župnijski urad Sv. Lenart v Slov. goricah (ž. Fran Linko) 400 Din.

ŠE NEKAJ IZ UPRAVE.

Pričujočo prvo številko novega letnika smo poslali na vse dosedanje posamezne in skupne na-

slove v enakem številu kakor v letu 1932. Enako bomo postopali tudi pri drugi številki, v kolikor nam ne bodo gg. poverjeniki in poverjenice že poprej sporočili novih številok za pošiljanje »Bogoljuba« v letu 1933.

Posamezne naročnike, ki prejema list naravnost na svoj naslov, kakor tudi one, ki ga prejema pri svojih poverjenistvih, vljudno prosimo, da nam kljub težkim časom ostanejo zvesti v novem letu. Cenjene poverjenike in poverjenice pa še posebej uljudno vabimo, naj v bližnjih božičnih praznikih obiščejo vse dosedanje odjemalce in jih utrdijo v zvestobi do našega lista. Skušajo naj pri tej priliki pobrati kar največ mogoče celoletno ali vsaj polletno naročnino. Obenem pa naj posvete vso svojo pozornost vsem takim hišam, kjer še nimajo »Bogoljuba« in od katerih je pričakovati, da se s primerno toplim priporočilom vendar le pridobe za naš list. Naročnike pri poverjenistvih pa še prosimo, da gredo p. n. poverjenikom in poverjenicam v vsakem oziru na roko in jim kolikor mogoče olajšajo težavno delo za razširjanje dobrega tiska.

Vsaka prememba pri naslovu naročnika ali načinu pošiljanja naj se takoj sporoči upravi v Nadaljevanje na 3. strani ovitka.

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

JANUAR

XXXI. LETNIK

1933

Dete, v plenice povito in v jasli položeno

Zopet se nam bližajo sveti božični dnevi. Iz daljave že slišimo milo pesem božičnih zvonov in iz teme adventa in njegove hrepeneče žalosti nam že svetijo skrivnostni odsevi božičnih luči. Še malo časa in tudi nad nami se bo dopolnila angelova napoved: »Našli boste Dete, v plenice povito in v jasli položeno.«

Nebroj svetih misli in čuvstev nam obujajo božični dnevi. Nad vsemi temi mislimi in čuvstvi pa se kot sonce blešči in gorko sveti skrivnost v človečenja druge božje osebe. Brez razmišljanja o tej skrivnosti so vse božične misli in vsa božična čuvstva le prazna sanjavost brez prave vsebine.

Spoštljivo in ljubeče se torej vglobimo v to skrivnost! V tajinstven mrak je zavita in nam ljudem nedoumljiva; že takoj v prvih stoletjih so krivoverci vstajali zoper njo in Cerkev je morala z velikimi žrtvami in naporji braniti njeno nedotaknjenost in pravilnost. Pa saj kako bo to največje delo božje mogel doumeti omejeni in šibki človeški razum, ki kakor majhna lučka s svojim varljivim plamenčkom sveti pred nami!

I.

Adamovo prazadolženje in osebni grehi so težko tlačili človeštvo in mu vzemirjali vest. Ljudje bi bili radi popravili svoje prestopke in se spravili z žaljenim Bogom, pa niso mogli. Velikost vsake žalitve se namreč meri po dostojanstvu osebe, kateri je bila žalitev storjena. Če isto žaljivo psovko izrečem otroku in škofu, bo žalitev škofa brezdvomno večja kot pa žalitev preprostega otroka, saj je dostojanstvo škofovo vse večje kot je dostojanstvo otrokovo. Greh prvih staršev in grehi ljudi so pa žalili dostojanstvo božje, katero je neskončno; zato je v teh grehih neskončna žalitev Boga. Kdo jo bo torej popravil?

Prvi hip bi utegnil kdo domnevati: Kar so ljudje grešili, to ljudje lahko tudi popravijo; žalitev, katero je kdo prizadel, lahko tudi sam popravi.

Pa je popolnoma napačno to modrovanje. Vsako zadoščevanje, s katerim skušam komu vrniti žaljeno čast, se namreč meri po dostojanstvu osebe, katera to zadoščevanje izvrši. Čim višji je po dostojanstvu oni, ki bo šel zame prosit odpuščenja ali si bo zame celo naložil kakšno pokorilo, tem več bo vredno in zaleglo njegovo zadostilno dejanje.

Greh je, kot smo videli, neskončna žalitev božja. Če bi se pa vsi ljudje neprestano pokorili in si nakladali kazni, da bi za en sam greh zadostili neskončno pravičnemu Bogu, in če bi naprosili še vse vrste angelskih zborov, naj jim pomagajo v tem zadoščevanju, bi vse to zadoščevanje bilo vse premajhno, ker so vsi ljudje in tudi vsi angeli samo končna bitja in ima torej tudi njih zadoščevanje samo končno moč.

Edino le bitje, ki je po svojem dostojanstvu neskončno, more torej Bogu dati toliko zadoščanje, kolikoršna je bila žalitev, z grehom prizadeta Bogu od Adama in njegovega grešnega rodu. Samo Bog bilahko zadostil.

Zdaj pa vstane zopet nova težava: Zadostiti se more samo s trpljenjem, z dušnim ali pa s telesnim trpljenjem; Bog pa ne more trpeti; kako bo torej katera izmed božjih oseb mogla izvršiti zadoščanje za človeške grehe?

Le ena možnost je torej ostala in le ena pot je peljala do popolnega zadoščanja neskočnemu Bogu: ako se katera od treh božjih oseb poniža do dna in privzame v svojo osebnost še človeško naravo ter v njej trpi in zadostuje.

II.

Druga božja oseba je to storila. Ostala je Bog, kot je bila prej; postala je pa še človek.

»In Beseda je meso postala.«

»Ko mašnik pri zadnjem evangeliju izgovori te besede, se pripogne s kolenom do tal; prav tako se nekateri pri angel-skem češčenju pri teh besedah s kolenom priklonijo. Prav je to, kajti te besede nam neizrekljivo veliko povedo.

Bog Oče dá edinega Sina ljudem. Sveti Pavel poudarja v pismu do Rimljanov, da ga je dal ne pravičnim, ampak grešnikom. Tako odgovori Bog na grehe ljudi! Ko ti uporno kličejo: »Ne bom ti služil!«, jim da Bog svoje najdražje, svojega preljubega Sina.

Včlovečenje druge božje osebe je najbolj vzvišeno delo Svetega Duha. Pri prvem stvarjenju je plaval Sveti Duh nad vodami. Tudi sedaj, ko stopa Sin božji v svet, je priplaval nad Marijo ter v njenem deviškem telesu stvoril človeško naravo večni Besedi, da je ostala sveta in neoskrunjena v svojem devištvu. Ker to telo včlovečenega Boga ni iz Adama, je bila tudi duša brez izvirnega greha in brezmadežna, kot je bila tudi duša Adama ob vstvarjenju brez madeža. In to dušo je Sveti Duh še ozaljšal in obogatil s svojimi naravnimi in nadnaravnimi darovi in milostmi. S tem razumom bo božji Edinorojenec gledal svojega Očeta, s tem srcem ga bo ljubil, s to voljo mu služil od prvega vstopa v svet.

»Tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina.« Bog Sin, čigar bitje nima mej ne po obsegu ne po trajanju ne po moči ter je s samim hodenjem skupno z Očetom in Svetim Duhom poklical v bivanje svetovja z vso njih ogromnostjo, umno urejenostjo in lepoto — ta Bog sprejme v najožjo zvezo, ki je sploh možna, človeško naravo z vsemi njenimi nepopolnostmi razen greha. Stvarnik postane stvar. Pa če bi sprejel vsaj angelsko naravo in z njo ostal v čisti duhovnosti! Toda ne, on postane človek in se njegova božja narava ljubeče združi s tvarno snovjo in njenimi nepopolnostmi.

Razdalja med črvom in človekom je neskončnokrat manjša kot je razdalja med človekom in Božjim Sinom. Pa se Bog v

svoji ljubezni vendarle osebno združi s človeško slabostjo.

Ljubezen presvete Trojice in ljubezen Boga Sina je bila torej ob včlovečenju neizmerna. Ta ljubezen ni bila sanjava čuvstvenost, ampak se je kazala v dejanju in v največji žrtvi.

III.

Ko je prišel od večnosti določeni trenutek v človeški zgodovini, se je ta božji načrt uresničil. Velikansko rimsko državo je takrat vladal cesar Avgust in njegovemu žezlu je bila podložna tudi Palestina, domovina Judov, ki jih je Bog dve tisočletji pripravljal na ta velevažni hip. Zaradi tujega gospostva so Judje držali skupaj in bili ponosni na svojo vero. Ali bodo sprejeli včlovečenega Boga?

Evangelij polnočne maše se začeneja z besedami: »Tiste dni je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet.« Potem pripoveduje, kako se je šel v Betlehem popisat tudi Jožef iz galilejskega mesta Nazareta s svojo zaročenko Marijo. Ko sta bila tam, se je dopolnil čas in porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jaslje, ker zanju ni bilo prostora v prenočišču.

Poglejte, čudo se godi! Zapuščen in zatohel hlev in še ta je tuja last; v jasljih na slami pa prav majčkeno dete, čigar obrazek je nežno rožnat; od časa do časa odpre svoji ljubeznivi očesci in giblje s svojima ročicama. Tak je torej včlovečeni Bog! Zraven njega sedi in tiho razmišlja deviška mati, ob strani obeh pa stoji njun skrbni in modri varuh, tesar Jožef iz Galileje. Proti temu hlevu hiti nekaj betlehemskega pastirjev. Kot je Odiseja, blodečega kralja Itake, ob povratku prvi spoznal v hlevu njegov pastir Evmenej, tako so tudi ti pastirji prvi, ki hitijo pripoznat in počastit včlovečenega Kralja-Boga.

Če bi bil božični dogodek samo pravljica, bi bila ta pravljica tako lepa, da bi po lepoti prekosila cveteče in duhteče pomladansko jutro, ki se ob spevih pticic zasmehlja nad rosnim zasanjanim logom. Pa saj to ni pravljica, ampak resnica, po božje izpričana in dokazana resnica. Sijaj sredi noči in petje angelov jo oznanja: Bog se je včlovečil in v Betlehemu rodil.

O sveta noč, blažena noč!

Dr. Fr. Jaklič.

V pričakovanju

*Zdaj bo spet vsa zemlja kakor bela pot:
vse bo prav nalahno izravnano,
v sladko upanje zaverovano,
da bo prišel angel odnekod.*

*In za njim še dva popotnika.
Nekdaj morala sta romati,
zdaj pa nočeta prenehati —
romata do zadnjega srca.*

*Treba je samo prisluhnuti:
rahlo trka materina roka
in prinaša božjega otroka —
Mati naših tihih radosti.*

*Tudi jaz bom svojo stezo izravnal
in prešel s sledovi svetlimi.
Morda pa skrivaj med drugimi
božič bo pri meni vasoval.*

Vital Vodusek.

O bratovščini sv. Družine

Ni bilo kmalu kdaj družinsko življenje v tolikih nevarnostih, kakor je dandanašnje. Nezadovoljnost gredi življenje tisočerim družinam. Težka skrb za vsakdanji kruh sili celó v prej premožne sloje. Pohlep po uživanju pa toliko bolj narašča, čim manj je sredstev zanje. Veselje do dela gine, ker ni uspehov; voljna podložnost se umika prevratni drznosti, zaupanje v božjo previdnost omaguje... Razrahljane so družinske vezi, ker umira ljubezen do doma, ker propada zakonska zvestoba. Bela smrt zatira družinski naraščaj in jemlje zakonu njegovo svetost, namen in pomen. Korenika človeštva, družina, je bolna, ker je prodrla na pesek.

Odkod pomoč? Ob Kristusovem času je družinsko življenje tudi zelo propadlo: nihče ni več upal, da bi se dalo sploh še ozdraviti. In vendar je še ozdravelo, celó vzcvetelo je. Možje so postali spet zgledni hišni glavarji, žene spet pobožne matere in skrbljive gospodinje, otroci poslušni gojenci. Nazareška družina je posvetila s svojim zgledom v človeške blodnje, v pogansko temo, svet se je zavzel, šel za to lučjo in našel spet pot do družinske zadovoljnosti in sreče.

In danes? »Če bi sinovi in hčere vselej in povsod izkazovali svojim staršem otroško spoštovanje, ljubezen in pokorščino, bi po obljubi božji dolgo živeli in bi jim bilo dobro na zemlji. In ako bi starši vzgajali svoje otroke z zgledom in besedo v strahu božjem, k lepemu krščanskemu življenju, ali bi ne bile družine — kakor Družina nazareška — domovi miru, zadovoljnosti, veselja, sreče?« (Lavant. postni past. list 1932.)

Leta 1892., 14. junija, je izdal véliki papež Leon XIII. apostolsko pismo o sv. Družini nazareški. Pravi v njem nekako takó: »Po sklepu božje previdnosti imajo

kristjani kateregakoli stanu ali kraja v sv. Družini za vsake vrste čednosti zgled in bodrilo. Hišni gospodarji v Jožefu zgled čuječnosti in skrbljivosti, matere v presveti Devici diven zgled ljubezni, čistosti, ponižnosti in vernosti; otroci v Jezusu, ki »jima je bil podložen«, nebeški zgled pokorščine. Oni, ki so plemenitega stanu, naj se učé od sv. Družine, ki je bila kraljevske krvi, kako naj bodo skromni v sreči, dostojanstveni v nesreči; bogatini naj se od nje učé, koliko više je ceniti čednostno življenje od bogastva. Delavci pa in oni, ki so zlasti v naših dneh toliko stiskani v svojem družinskem življenju po pomanjkanju, naj se po zgledu sv. Družine svojega stanu rajši veselé in ne žalosté. Ista dela opravljajo kot sv. Družina, iste skrbi imajo za vsakdanje življenje; saj je moral tudi Jožef preživljati družino z delom svojih rok in celó božje roke so se pečale z roko-delstvom. Ali je potem čudno, če so najmodrejši ljudje, obdani z bogastvom, z veseljem zavrgli bogatijo in si izvolili z Jezusom, Marijo in Jožefom rajši uboštvo?«

Oprt na te razloge je zapovedal sv. Oče Leon XIII. v istem pismu, naj se ustanovi splošna družba krščanskih družin v čast sv. Družini nazareški in naj se vpelje po vsem katoliškem svetu z namenom, da se krščanske družine posveté sv. Družini nazareški, jo posebno časté s tem, da opravljajo pred njeno podobo vsakdanjo molitev ter uravnavajo svoje življenje po njenih vzvišenih čednostih, ki jih daje za zgled vsem stanovom, zlasti še delavskemu stanu.

Dve leti za tem je priporočil škof dr. Jakob Missia v svojem postnem pastirskem listu vernikom ljubljanske škofije, naj bi se uvedla ta lepa »bratovščina sv. Družine« (kakor smo splošno družbo kratko imenovali) po vseh župnijah. Z velikim

veseljem so jo verniki sprejeli. Po hišah in župnih cerkvah so se jele pojavljati podobe sv. Družine. Vpeljal se je tudi praznik sv. Družine na 3. nedeljo po Razglasenju Gospodovem (zdaj preložen na nedeljo v osmini praznika Razglasenja Gospodovega). Gotovo je, da se še tudi danes po mnogih družinah vsak večer moli v čast sv. Družini; gotovo je pa tudi, da se je zadnja leta zanimanje za to bratovščino nekoliko ohladilo. In to ni prav. Na prvo mesto med vsemi bratovščinami moramo spet postaviti bratovščino sv. Družine. Razmere časa to zahtevajo.

One družine, ki še niso vpisane v bratovščino sv. Družine, naj se vpišejo pri svojem župniku précej prihodnji praznik sv. Družine, t. j. v letu 1933 dne 8. januarja. Mnogih nevarnosti jih bo otela sv. Družina, pomažala jim v stiskah, ohranila in utrdila jim vero v božjo previdnost. — One družine pa, ki so že vpisane, naj ob-

nové prihodnji praznik sv. Družine (in potem vsako leto to nedeljo) z novovpisanimi vred v cerkvi pred župnikom vsakoletno posvečenje »O Jezus, naš preljubeznivi Zveličar«, hkrati pa tudi (ali ustno ali po lističu) naznanijo dušnemu pastirju, koliko članov šteje družina to leto (imen ni treba navajati). Pri svojem župniku dobe lahko tudi nove sprejemnice z vsakoletno in vsakdanjo posvetilno molitvijo. Na sprejemnici so navedeni tudi dnevi in prilike, ko dobé člani te bratovščine popolne in nepopolne odpustke.

»Naj se torej priljublja in lepo razvija ta pobožna družba takó po številu članov kakor po dobrih delih; naj se širi in dan za dan med verniki napreduje. Če bo lepo uspevala, se bo po nji z lahkoto poživila v družinah vera, pobožnost in vse, kar je hvale vrednega.« (Leon XIII. v apost. pismu z dne 20. jun. 1892.)

Škofijsko vodstvo brat. sv. Družine.

Pesem žalostnega otroka

*Tiho sveta noč se bliža,
vsak jo komaj pričakuje.
Meni pa je v svetem mraku
in večeru stokrat huje.*

*Drugim novo rojstvo nosi,
meni novo smrt prinaša.
Drugim zvezdice prižiga,
meni zadnjo luč ugaša.*

*Drugim mamica oživlja
radost svetega večera.
Zame je vsa radost mrtva,
meni mamica umira.*

*In nocoj nebeška sreča
doteknila se bo zemlje;
meni, majhnemu otroku,
pa še zadnjo srečo jemlje.*

*Drugim svečke že gorijo
na drevescu v dolgi vrsti.
Jaz pa mamici bom moral
luč prižgati k beli krsti.*

*Zdaj bom k mamici pokleknil,
svojo žalost ji potožil.
K mamici umirajoči
bom pa jaselce položil*

*in bom čakal: saj gotovo
Jezus bo pogledal name,
in če mamico bo hotel,
pa še mene z njo naj vzame.*

Vital Vodusek.

Naša plitvost

Mi Slovenci se včasih sami med seboj žalostni izprašujemo, včasih nas pa izprašuje kak drugorodec, zakaj vprav mi nimamo svetnikov. Francija, Italija, Španija n. pr. so bile in so še tako rodovitna tla za velike svetnike. Tudi Nemci in Angleži jih imajo lepo število, nekaj tudi Čehi in Poljaki. Pa kaj! — saj imamo že črne zamorske svetnike iz Ugande v Afriki, svetnike iz Kitaja, Japana, Siama itd. Zdaj se

čuje, da bodo med blažene prišteli celo neko Indijanko iz enega najbolj divjih indijanskih plemen. Mi Slovenci pa — nič in nič! Saj je med nami gotovo veliko lepega krščanskega življenja. Saj je v nebesih gotovo vse polno naših ljudi. Če bi prišlo nad nas kako krvavo preganjanje zavoljo vere, bi imeli iz naših vrst čisto gotovo namah vse polno pravih, junaških sv. mučencev in mučenic. Ali takole priznanih velikih

svetnikov, ki bi Bog njih svetost potrdil s čudeži — teh nimamo.

Naši dušni pastirji tožijo: »Naše krščanstvo je kakor preležano blago, ki se takoj trga, kot fabriško delo, ki gre takoj narazen: prva skušnjava podere naše ljudi na tla; prvemu sleparju, ki pride, se dajo opetnajstiti.« — Zlasti pa je tujina toploter za gorkoto našega krščanstva.

Bog ne daj misliti, da se vse izgubi, kar gre z doma v tuji svet! Saj imamo tudi v tujini nemalo zvestih, trdnih in lepih značajev; pogosto se pa tudi z bridkostjo čudimo in prašamo: »Da le kako, da je ta tako globoko zabredel, da je ta tako neusmiljeno grdo padla!« In tedaj se zavemo: »Premalo utrjenega krščanstva je med nami, premalo živega verskega prepričanja, premalo pristnih in klenih krščanskih kreposti. Ali nam tega ni dala domača hiša, ali morebiti ne domača šola in cerkev, ali imajo morebiti nekateri svojo dušo v tako nesrečnem telesu, da so ga jim starši že pred rojstvom zastrupili z alkoholom, ali smo drugače že po naravi kakorsibodi lahke in žive krvi, nestalnega, omahljivega značaja — najsi bo tako ali tako: naša nesreča je plitvost.

Kako jo poglobiti? V naš narod mora

1. več, veliko več prave ljubezni do Boga,

2. mnogo več dejanske krščanske ljubezni do bližnjega,

3. mnogo več smisla za pravo ljubezen do samega sebe, — kaj s tem mislim, bo pokazala razprava o tej stvari,

4. mnogo več temeljite krščanske vzgoje naše mladine v domači hiši, v šoli in v cerkvi,

5. mnogo več smisla in moči za samopremagovanja,

6. mnogo več prizadevanja za krščanske kreposti,

7. globoko prepričanje o neizogibni in vsestranski potrebi dejanske milosti.

Kako naj to, o čemer bi se dala napisati precej debela knjiga, opišem na nekaterih straneh letošnjega »Bogoljuba«? Pa vsaj nekaj zrn v njivo novega leta 1933! Vsaj nekaj zrn v srca »Bogoljubovih« bravcev!

1. Več, veliko več ljubezni do Boga!

Če več in veliko več, poglejmo, ali je je res tako malo med nami!

Dve vrsti ljudi srečavamo na široki cesti našega vsakdanjega življenja, tudi na Slovenskem.

Prvi so tisti, ki so se kar po dolgem in kolikor so široki, vrgli v zemljo, v grudo. Samo to jim kaj velja, kar jim zahtevajo peteri telesni čuti in pohlep slepega, vsled izvirnega greha bolnega (abnormalnega) srca, ne da bi prašali, kaj veleva in zahteva njih pametna duša, in že celo ne, kaj zapoveduje Bog nad njimi. Njih bog je denar, njih evangelij: »Uživaj počutno, magari živalsko — saj človek ni drugega kot žival,« njih nebesa so visoke službe, čast in slava, ugled pri ljudeh, vladanje nad drugimi. Skratka: napuh življenja.

Dragi bogoljub, ko smo bili še otroci, smo našli včasih v kaki meji čmrlje. Vsi veseli smo bili te zaželjene najdbe; pripravili smo si slamnatih bilk, posrkali potem iz »lončkov« po slamici tistih par kapelj čmrljevega »medu« in se tega imenitnega užitka po otročje veselili. — Lej, prav taki otročaji so vsi tisti, ki mislijo, da je ni sreče nad tisto, ki je ob denarju, počutni sli in ob kadilu časti in slave. Vse to je samo par kapelj slabega čmrljevega »medu« — nad njimi je pa neskončni Bog z morjem blaženstva in sreče, a ti slepci ga ne vidijo ali ga pa nočejo videti. Denar, počutnost in dim prazne slave: vse to jim je tako napolnilo srce, da v njem ni več prostora za ljubezen do Boga.

Druga vrsta so pa »naši ljudje«, prav pogostoma člani organizacij, združenj, društev itd., ki so torej na »katoški podlagi« — zdaj jih pa poslušaj:

Prvi »tako pravi, govori«: »Pustite me pri miru z vašim življenjem po veri ali celo z ljubeznijo do Boga! Jaz prepustim to svoji ženi in otrokom — saj je čisto pripravno, če ima človek dobro ženo in pridne otroke —, sam pa nimam ne časa ne veselja, ukvarjati se s tem praznim čuvstvovanjem. Sem dober mož in dober oče, dajem za cerkev in dobre namene, držim in volim s »klerikalci« — kaj pa hočete še več od mene?«

Drugi hodijo v cerkev, molijo doma rožnivenec na veliki paternošter, ki visi ob kamernih vratih — a to je skoraj vse! Kake tople, pogostneje misli na Boga, kake hvaležne, otroške ljubezni do Njega pa kar ne spravijo skupaj. Njih skrbi, njih čuvstva in skoraj ves njihov čas velja le delu, zaslužku, telesu in zemlji.

Tretji bi pa res radi ljubili Boga, a kaj, ko se ga pa tako boje! Spomin na prejšnje, četudi že davno odpuščene grehe jih bega; Boga si predstavljajo samo kot strogega sodnika, ki gleda neprestano s hudim obrazom na vse njih početje. S strahom mislijo, kako bo, ko pridejo kdaj pred

njegovo sodbo. In tako se Boga vedno le hlapčevsko boje in se nikdar ne dvignejo do otroške ljubezni do Njega.

Še drugi si mislijo: »Ah kaj! Da se le smrtnih grehov zdržim, da ne bom vekomaj pogubljen. Vicam pa tako ali tako ne uidem.« — Vidiš, tile se zdržujejo greha samo iz ljubezni do sebe; da bi pa sami nase malo pozabili in se s toplo ljubeznijo obračali do Boga — ne, zato so preozkega srca.

Pa včasih celo najpobožnejši: kako vestno se držijo svojih molitev, prejemanja sv. zakramentov, sv. maš, in pri tem mislijo, da je v tem prava pobožnost! Ne zavedajo se, da je prava in zdrava pobožnost v otroškem zaupanju v Boga in v topli prisrčni ljubezni do Njega.

Naposled se človeku kar zdi, da nam Slovencem še vedno tiči globoko v kosteh tisti podedovani strah, ki so ga imeli naši dedje in pradedje pred l. 1848 pred graščino in grajskimi valpeti, po l. 1848 pa pred nemško gospodo pri »pecirku«, pri sodniji in davkariji. To so bili časi, ko so naši prednamci mislili, da jih sme vsak

gosposki človek nahruliti s »prekletim neumnim kmetom« in da ima vsak gospod pravico, spoditi jih z brco iz kanclije; časi, ko so se bali že vsakega postrežčka, da je le imel čez obleko kako višnjevo »srajco«, z jermenom prepasano, in kako »mesingasto« številko na kapi prišito. In tako so se navadili, da so se bali ne samo vsake gosposke, ampak tudi Gospoda vseh gospodov, Boga samega. Mogoče tudi, da so k temu hlapčevskemu strahu pred Bogom pripomogle zmote jansenistov, ki so pred 80, 100 ali 150 leti oznanjali Boga največ kot strogega sodnika, a le malo kot najboljšega očeta.

Dokler je pa tako mišljenje med nami, tako dolgo je ljubezen do Boga nemogoča. In vendar stoji nad nami zapisana z zlatimi črkami Jezusova beseda (Mat 22, 37): »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vso močjo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved.«

V prihodnjih dveh številkah vam bi to zlato rad malo razkazal.

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Možje, kako je z našo vero!

Stopi v nedeljo ali praznik v katerokoli slovensko cerkev k zgodnji ali pozni sveti maši in razveselil se boš: »Še so naše cerkve polne, še smo Slovenci Marijin, še smo Gospodov narod! Pa naj si bo v mestih ali na kmetih.« In še v delavnik so n. pr. v Ljubljani cerkve bolj polne in pristopi več vernikov k sv. obhajilu kakor pri sosednjih Nemcih ali Italijanah ob navadnih nedeljah.

Če pa natančneje pogledaš po cerkvi, se ti nehote zresni lice. Ženstva vidiš res veliko, polna jih je ženska stran, zasedle so tudi velik del, če ne večino klopi na moški strani in še po sredi cerkve, spredaj in ob straneh jih je. A kje so pa moški? Nekaj, večinoma starejših mož je zasedlo nekaj klopi zadaj na moški strani, nekaj jih stoji ob desnih klopeh, nekaj gruč večinoma mlajših moških pa se stiska zadaj pod korom. Skoraj štiri ženske so v cerkvi za enega moškega. Pri obhajilni mizi je morda še slabše. Zdi se, kakor da bi smele pristopati k mizi Gospodovi samo ženske. Saj še na moški strani skoraj izginejo med množico ženskih: enkrat, dvakrat jih je še nekaj, potem pa se zgrnejo okoli vse obhajilne mize same ženske: komaj eden moški na deset, da, na dvajset

ženskih! Versko gibanje se zdi, kakor da bi bilo pri nas le zgolj ženska zadeva, za moške — kakor da bi vera ne bila.

In podobno je, če opazuješ in poslušáš ljudi po železniških vozovih ali tudi v gostilnah, če te pot zanese tja. Kolikokrat slišiš tam grdo besedo, besedo zoper sramežljivost, zoper vero, zlasti iz moških ust; kako malokrat pa doživiš, da bi tako besedo zavrnil kak moški, mirno in dostojno, a pametno in odločno. Večkrat ima zato poguma in razuma — ženska.

Kako je torej z našo vero, možje in mladeniči, ljudje božji, smo li še Kristusovi, smo li še — božji? Ali pri izvrševanju naših verskih dolžnosti ne sledimo preveč le davnim šegam in navadam in ne toliko pravi živi veri v nauke katoliške Cerkve in zavestni sinovski pokorščini do božjih in cerkvenih zapovedi? In ali pri tem ne ostane vse naše molitveno in versko življenje prepogosto le zunanje, površno, ne da bi moglo doseči prav do dna naše duše, do tja, da bi postala vera vodilo za vse naše notranje in zunanje življenje? Dobro si izprašajmo vest o tem, vsak sam zase, in sklenimo prav tako vsak sam zase, odkritosrčno in trdne volje: Tako ne sme biti več, treba je, da se

moja vera poživi, treba je, da se utrdi in poglobi.

A kako? Le poslušajmo besede našega Zveličarja: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi« (Jan 6. 56.)!« Ze sta pretekli več ko dve desetletji, kar je blažega spomina sveti oče Pij X. povabil katoliški svet, naj začne spet pogosto prihajati h krepilni Gospodovi pojedini, k evharistični mizi Gospodovi. Čas je že, da se temu pozivu hvaležno odzovemo tudi mi moški. Saj v teh težkih časih potrebujemo mi moški vsaj toliko duhovne trdnosti in notranje moči kakor žene in dekleta, da, še celo več.

Ali naj se postavimo možje za vero in za Cerkev samo tedaj, ko pričakujemo od tega kake ugodnosti ali koristi, ali ko smo vsaj prepričani, da nam v škodo ne bo? Ali naj se kar skrijemo, ko vidimo, da tej ali oni veliki glavi naša vera ni všeč, ali naj jo kar zatajimo, če gre za to, da bi zaradi naše vernosti morali utrpeti kako škodo, da bi nam ušel ta ali oni zaslužek, ta ali ona ugodnost? Kaj bi rekli o taki »vernosti« mučenci prvih krščanskih časov, kaj bi rekli mučenci naše dobe v Rusiji ali Mehiki? In kaj bi bilo z nami in našim krščanstvom, ko bi tudi za nas prišel čas preskušnje?

A kje naj dobimo moči za vse to, moči tudi za vse trpljenje in za nadloge vsakdanjega življenja, če ne pri evharističnem Kristusu v svetem obhajilu? V Njem, ki je

kruh močnih,

so iskali in našli moči tudi preganjani kristjani v starem rimskem cesarstvu, iščejo in najdejo moči tudi preganjani kristjani na Ruskem in v Mehiki in drugod.

Prvi kristjani so pristopali k mizi Gospodovi, kolikorkrat so se udeležili Gospodove daritve.

To naj bo vodilo tudi za nas. **Kadarkoli moreš iti k sveti maši, glej, da boš smel pristopiti tudi k svetemu obhajilu in da tudi pristopiš.**

Saj to ni tako težko. Treba le, da se pri skrbnem izpraševanju vesti ne zavedaš nobenega smrtnege greha (zavedne, prostovoljne kršitve božje ali cerkvene postave v važni zadevi), da si želiš obhajila iz duhovnih in ne iz posvetnih nagibov, in da si tešč. In videl boš, kako ti bo po svetem obhajilu rasla notranja moč, kako vesel boš v svojem srcu, koliko laže boš oprav-

ljal svoje dolžnosti, tudi tiste, ki so ti sicer najtežje, kako lahka ti bo prijazna misel, prijazna beseda, dobro dejanje tudi napram takim, ki ti niso ravno dobri, koliko ljubezniveje boš potrpel s slabostmi svojcev, tovarišev — poslov in uslužbencev. Kako vesel boš krepko in neupogljivo ostal zvest do vere in Cerkve, pripravljen storiti, kar je prav, odkloniti, kar se z vero ne sklada, in brez pomisleka zavrtni vse, kar bi se kakorkoli zdelo kot neko soglašanje s početjem sovražnikov Kristusovih in svete Cerkve.

Evharistično gibanje naj postane pri nas tudi moško gibanje.

Kako naj bi to začeli? Lahko res ne pojde, a tako težko pa tudi ne bo, da bi morali že pred začetkom omagati. Ta bo sicer rekel: »Prej tega ni bilo, čemu bi zdaj drugače?« Odgovori mu: »Če danes drugače gnojimo, mlekarimo, sadjarimo, zidamo in krijemo, zakaj naj bi tudi verskega življenja ne uredili bolj po srcu in pameti?« Drugi bo dejal: »Ali mar nisem že tako dovolj dober kristjan in pošten človek?« Temu reci: »Saj je prav, da nisi med razbojniki in tatovi, pijanci in pršuštniki; a glej, da se tudi med pravične farizeje ne pomešaš, ki so tako zadovoljni sami s seboj, da še Boga pozabijo. Kdor ne napreduje, nazaduje, kdor ne zbira, raztresa.«

Treba je le, da se v vsaki fari najde kak mož, kak mladenič, najlaže iz Apostolstva mož, iz Marijine družbe ali iz tretjega reda, ki to sam začne izvrševati in pregovori še enega ali dva, da se mu pridružita. Ko bo led prebit, bo že šlo tudi dalje; saj kdor bo Evharističnega Kristusa res vzljubil, ne bo mogel, ko da bo to ljubezen tudi sam zopet širil.

Naj le začne postajati evharistično gibanje tudi moško gibanje, in kmalu se bodo nehale tožbe o postajanju moških izven cerkve, pa tudi tožbe o fantovskem popivanju in pobijanju. Kajti tudi alkoholično vprašanje bo treba reševati bolj od znotraj in ne samo od zunaj!

Možje in fantje! Ozrimo se torej k Njemu, ki je za nas trpel in na križu umrl. Vzljubimo Ga in hodimo k Njemu po pomoč, tolažbo in — moč. Kolikorkrat gremo h Gospodovi daritvi, pristopimo tudi k mizi Gospodovi!

IZ ŠKOF. ODBORA KA. — DR. IVAN GRAFENAUER.

O sv. daritvi

Vse naše življenje je romanje k Bogu. Vemo pa tudi, kako se Bog vedno sklana do nas kakor ljubeča mati nad otroka. Da, čutimo njegovo bližino, njegovo toplo in dobro roko. In daritev, ki se jutro za jutrom ponavlja na naših oltarjih, je prav za prav igra, slika tega romanja, te zveze med Bogom in nami. Saj sta nam jasno pred očmi oba dela: priprava in daritev sama. V pripravi Bogu govorimo — v hrepeneči, skesani in prošnji molitvi, Bog pa nam odgovarja — po besedah prerokov, apostolov, Cerkve in Jezusa samega. V daritvi pa je spet isto: k Bogu prihajamo z majhnimi, zemeljskimi darovi v rokah, on pa se sklana do nas in nam vrača v podobi našega daru največje bogastvo — Jezusa.

Te zveze, te igre med Bogom in ljudmi pri sveti daritvi nikdar ne smemo pozabiti. Tudi takrat ne, če klečimo v zgodnjem jutru še skoro sami v mračni cerkvi in zremo na oltar, kjer duhovnik daruje. Ves čas se moramo zavedati, da je naše darovanje ona pesem Bogu, ki ji odpeva

čudovit odmev iz nebes. Zakaj samo potem se ne bomo izgubili v posameznih molitvah, ampak bomo vsak trenutek čutili, kaj prinaša daritev Bogu in nam.

Prvi del priprave nam je že čisto domač. Ako prihajamo do daritvenega dela, se nam beseda čisto ogreje. Še bolj slovesno postaja v naši duši: doslej smo bili kakor v mrzli cerkveni zeži, zdaj pa stopamo v najsvetejše. Velika daritev se pričinja.

* * *

Vse darovanje bomo sicer laže razumeli ob posameznih molitvah, a sedaj ga preglejmo samo z glavnih vidikov — saj se res drugače marsikomu zgodi, da od premnogih dreves gozda samega ne vidi... Darovanje se pričinja z duhovnikovim pozdravom — kadar nas duhovnik pozdravi, nas hoče s tem vedno opozoriti: pripravite se, nekaj važnega prihaja — in potem s pesmijo pri darovanju in sega do očenaša. Zakaj s to molitvijo že prehajamo v daritveni obed. Napravimo si jasno predstavo:

Daritvev	Darovanje	od pesmi pri darovanju do očenaša	mi prinašamo Bogu kruh in vino, ki se spremenita v Jezusovo Telo in Kri
	Daritveni obed	od očenaša do zadnjega blagoslova	Bog nam vrača pod podobo kruha in vina najbogatejši dar: Jezusovo Telo in Kri

Ostanimo najprej samo pri darovanju: saj je prav pri tem glavna težava za razumevanje. So namreč težka vprašanja, na katera ni lahko odgovarjati z enim samim stavkom: kdo je darovalec in kaj je dar?

O starih daritvah smo že govorili, ko smo se v duhu doteknili tega vprašanja. Ljudje so darovali, kar so imeli: poljske pridelke, živali in še, kar jim je bilo najdražje. Vse te nezadostne daritve pa so prenehale in izgubile zadnjo moč z daritvijo nove zaveze: z Jezusovo daritvijo na križu, ki se obnavlja pri vsaki sveti maši. Kaj imajo pa ljudje sedaj v rokah? Pred Bogom vendar ne smejo stati prazni! Kdo torej sedaj daruje jutro za jutrom in kaj je dar?

Glejte, pri sveti maši je v vsem darovanju neko čudovito stopnjevanje, nara-

ščanje. Neka dvojna sprememba, ki smo jo doslej morda premalo poudarjali.

Najprej stoji tam pred oltarjem duhovnik, okrog njega vse ljudstvo. Vsi darujejo — kruh in vino. Molitve to jasno izražajo in te cerkvene molitve se ne morejo motiti. Vse je v množini: darujemo... sprejmi nas... moja in vaša daritev... in vedno zopet: darujemo... In ne samo, da vse ljudstvo sodaruje, ampak v resnici tudi daruje kruh in vino. To sta prava darova Cerkve, ki sta najlepše in najpripravnejše znamenje vsega, kar sploh človek ima in potrebuje za svoje življenje — kar zdaj prinaša svojemu Bogu.

A ko ljudstvo, ko Cerkev daruje te svoje darove, se jasno zaveda: da ni ljudstvo samo pravi in končni darovalec in da tudi kruh in vino ne moreta biti pravi in

končni dar. In takrat napolni cerkev božji blagoslov, nebesa se sklonijo do zemlje:

dar, s katerim je ljudstvo skrivnostno prineslo vse, kar še imenuje svoje v življenju, **se spremeni** po duhovnikovih besedah — ki jih izgovori po Jezusovem naročilu in v Njegovem imenu — v **Jezusa samega**, v **darujočega se Jezusa**, ki edini more biti ljub neskončno svetemu Bogu. Jezus se v tistem hipu prav tako daruje, kakor se je na križu na gori Kalvariji, da nas je odrešil.

darujoče ljudstvo pa se tesno združi z **Jezusom** v skrivnostno zvezo, v skrivnostno telo — in tako ne darujejo več

ljudje, čeprav med seboj združeni v najiskrenejši ljubezni, ampak **darovalec je Jezus sam** s svojim **skrivnostnim Telesom**, z vso Cerkvijo, z vsem ljudstvom.

Cerkev torej ne stoji več revna pred Bogom, ampak bogata — z Jezusom in v Jezusu. Uboštvo bi bilo, četudi bi milijoni duhovnikov darovali najdražje vino in najboljše kruh; vse to bi bilo samo neznatno jecljanje človeštva. Vse to sicer res darujemo, a zato, ker vemo, da se bo naš dar spremenil v Jezusa samega. Da se bo naša daritev vtopila v Njegovi — tisti največji, ki združuje nebo in zemljo, nas rešuje sužnosti in nas dviga v božje otroštvo.

Vital Vodusek.

Z doma za sedem let

(I. poglavje knjige: Iz mojih rimskih let.)*

V boljši sobi mojega stanovanja visi na odličnem mestu slika kardinala Missie. Ne smem zamolčati koj od začetka nezaslužene časti, da je bil ta mož moj drugi oče. Ta izredni dostojanstvenik, ves rojen za kneza in škofa, ki je razlil toliko blagoslova na ljubljansko škofijo, ki je zlasti bratovsko ljubezen med njenimi duhovniki razvil in utrdil v toliki meri, da so bili resnično tako vsi eno, kakor so mnoga žitna zrna en kruh, ki je vsakdanji dar duhovnikov pri oltarju —, ta sijajni slovenski sin, ki je kot nadškof goriški dosegel najvišjo, kardinalsko čast v Cerkvi, se je kot mladenič pripravljal na svoj duhovski poklic v rimskem zavodu Germaniku-Hungariku (Collegium Germanicum-Hungaricum). Kako visoko je cenil celo svoje življenje to milost, je povedal sam gojencem tega zavoda, ki jih je obiskal, ko je prišel iz Gorice v Rim po kardinalski klobuk. Leta v Germaniku¹, je dejal, so bila zlata doba njegovega življenja. Zakaj cel človek je v tej hiši deležen velike sreče: razum in srce, značaj in volja. Tu si pridobiš trdnih znanostnih načel, nudijo se ti vsa sredstva za globok in širok temelj pravi vеди. Duhovno življenje pa si oblikuješ po najboljših naukih in zgledih svojih predstojnikov. A najlepše je tisto »habitare fratres in unum«, tista medsebojna edinost in ljubezen, v kateri prebivajo gojenci različnih narodov pod eno skupno streho. Ta bratovska ljubezen jih pozneje varuje tiste žalostne bolezni današnjega časa, ki se ji pravi odtujenost in sovražnost

med narodi. — Tako polno hvaležnosti je bilo Missijevo srce za ono veliko, kar je bil v mladosti prejel v Germaniku, da je ob taisti priliki pri slovesnem kardinalskem vstoličenju v titularni cerkvi sv. Štefana na hribu Celiju (s. Stefano Rotondo), ki je last Germanika-Hungarika, v svojem nagovoru pred vsem svetom izrekel svojo globoko občuteno zahvalo zavodu, ki ga je z materinsko skrbjo odgojil in pripeljal v duhovski stan.²

² Germaniker-Correspondenzblatt. Als Manuskript gedruckt. L. 1900, str. 3 in 5.

M. Lanch

Angeli se veselé . . .

* Knjiga izide, ko se bo našel založnik, ki jo bo hotel tudi nekoliko ilustrirati. Bogoljub bo prinesel iz knjige v rokopisu še kakšen odlomek.

¹ Tako bomo največkrat zavod kratko nazivali, na svojem mestu pa povedali, odkod je njegovo celo ime: Germanicum-Hungaricum.

Zato ni čudno, da je Missia, brž ko je postal škof ljubljanski, želel poslati nekaj svojih duhovskih kandidatov v njemu tolikanj dragi zavod v Rim. Zaradi njegove vplivnosti pa tudi zato, ker poprej že od davnega pamtiveka ni bilo v imenovanem zavodu nobenega gojenca iz ljubljanske škofije, se mu je posrečilo, da sta bila leta 1887. brezplačno sprejeta nankrat dva, l. 1888. pa še tretji. Za polno plačilo letnih 1200 frankov je tem trem l. 1891. pridružil mene.

denje. Gospod dekan me je sprejel nad vse prijazno. Povabil me je v obednico in rekel prinesiti čašo vina. Potem pa mi je govoril: Prezvizišeni gospod škof da me hoče poslati v Rim na daljše in temeljitejše modroslovne in bogoslovne študije. Sedem let da bi ostal tam doli. Ker pa bi me utegnila plašiti ta dolga doba, naj se po posvetovanju s starši svobodno odločim tako ali tako. On, gospod dekan, ima nalogo, mi to sporočiti, odgovor pa naj bom sam ponesel škofu. — Strmeč sem poslušal

Oznanjam vam veliko veselje ...

Dresden

Lepega poletnega jutra v tistih počitnicah sem še spal (zvečer sem bil pozno prišel z neke nove maše na Vipavskem), ko se zgleda v naši hiši naš častitljivi župnik in dekan: Če sem jaz doma in kje da sem? Da mi ima nekaj zelo važnega povedati. Zato da naj pridem k njemu še ta dan. — Seveda sem šel v župnišče že kar dopoldne, in ne malo radoveden. A glej! gospoda ni doma; odšel je v mesto, naročil pa, da me gotovo pričakuje zvečer. — Radovednost je rastla, do večera je postala skoro nestrpnost. Kaj bi le utegnilo biti? Ali je kaj dobrega ali kaj hudega? Dovršil sem bil prvo leto bogoslovja, in ni mi bilo vseeno, iz kakšnega vzroka me moj župnik — počitniška nadzorstvena oblast — kliče predse... Večer je radovednost izpremenil v izredno iznena-

to nepričakovano novico in čudno mi je postalo pri duši. Ves plah sem vprašujoče uprl svoj pogled v duhovnega pastirja. Le-ta pa mi je samo še dejal: »Staršem povejte, potem molite in storite, kakor mislite. Nemara je to — prst božji.« — Ah, ti ljubeznivi, dobri mož, gospod dekan! Ti si pač vedel, kako je bilo takrat z menoj. S tistimi lepimi modrimi očmi si mi bil pogledal prav na dno srca — in si se bal... Že sem bil nastopil pot, a kdo ve, če bi bil tudi prišel do cilja — brez tega prsta božjega?... Zahvaljen bodi Bog, ki ti je dal na jezik besedo, in tisočkrat zahvaljen za pre-dobrotljivi, očetovski ta prst! —

V moje starše je vest udarila kakor strela z neba. Očetu se je izvil vzdih: »Če greš, jaz te že ne bom pričakal nazaj!« in

mati je zajokala — moja draga, čudovita mati, ki so jo solze naredile vselej tako lepo in ljubezni vredno, a ji nikoli niso vzele jasnega razuma, poguma in nezlomljive delovne moči. Vendar ne oče ne mati nista dejala: Nikar! Meni pa je neprestano lebdela pred dušo beseda duhovnikova o — prstu božjem. In tako sem se odločil in šel z odločitvijo do škofa. Še nikoli nisem bil pri takem dostojanstveniku. Zato sem bil neroden in plašen. Toda Missijeva ljubeznivost je to pokrila. Kakor najblažji oče je govoril z menoj. Nikoli nisem pozneje našel pri toliko dostojanstvenosti take prisrčnosti. »Zdaj bomo torej zaprosili za sprejem,« je dejal, »in upam, da ne zastoj. Lepo vam bo tam doli. Dobili boste izvrstno duhovsko vzgojo in nabrazbo. Odrplo se vam bo široko obzorje, in Rim sam bo mogočno vplival na vas. Zato boste gledali, da dobro porabite vseh sedem let. A ko se — če Bog da — po sedmih letih vrnete, ne boste mislili na odlična mesta, na posebne službe. Saj v tem oziru — če bi drugega ne bilo — velikokrat sploh ni mogoče postreči. Zato boste zadovoljni s tem, kar se bo pač takrat moglo dobiti.« — Kako preudarno in modro je govoril o mestih, o službah! To je bil pač tisti Missia, ki je nekoč teden dni ves zamišljen hodil po svoji palači, a ko so ga vprašali, kaj mu je — dejal: »Za župnijo X (bila je »odlično mesto«) se poteguje dvanajst tehtnih gospodov. Zdaj mi je težko z oddajo. Enajst jih gotovo naredim nesrečnih, in dvanajste — nemara tudi.« —

Prošnja, odposlana v Rim, je bila v resnici rešena ugodno, kakor je pričakoval škof. Iz Rima je dospela tale listina v latinščini:

Preljubemu Mihaelu Opeka, iz ljubljanske škofije, pozdrav.

Z velikim srčnim veseljem smo razvideli iz priporočila presvetlega in prevzvišenega gospoda Jakoba Missie, kneza in škofa ljubljanskega, kakor tudi iz doposlanega zapisnika o trojnem izpraševanju, ki ga za kandidata zavoda Germanika-Hungarika zahteva pravilnik, izdan od Gregorja XIII., da imaš vse one duševne in telesne sposobnosti, ki jih omenjeno apostolsko pismo terja od mladeničev, kateri naj bi bili sprejeti v naš zavod. Ker si obljubil, da boš rad vse storil, kar morajo po papeških odlokih gojenci v zavodu storiti, in da boš po svojih močeh izpolnjeval njegova pravila, se ne obotavljamo ugoditi tvoji prošnji za sprejem v zavod Germanik-Hungarik. Zatorej smo te zapisali v seznam mladeničev, sprejetih v zavod kot plačujočega gojenca in ti dovoljujemo, da smeš priti k nam v Rim, če Bog hoče, proti koncu prihodnjega meseca oktobra. Opozarijamo te, da se skrbno ravnaš

Schlestl

Kraljica misijonov

po tem, kar najdeš zapisanega na listu, ki je priložen temu pismu. Mi pa prosimo Gospoda, da dopolni tvoje hrepenenje in te v spremstvu svojega svetega angela varno k nam pripelje.

V Rimu, 14. septembra 1891.

A. Mar. Anderledy,
general D. J.

Tudi ta listina visi v okviru v moji sprememni sobi, prav nasproti kardinalu Missiu. Obledela je že in skoro pormenela, a zato ni nič manj draga mojemu srcu. — —

Tako je bila stvar narejena in treba se je bilo pripravljati na odhod. Na listu, ki je bil pridejan sprejemnemu pismu, mi je bilo poleg drugega sporočeno, da je sprejet tudi Hrvat Josip L., iz zagrebske škofije; z njim naj se domenim za skupno potovanje. Pišem torej v Zagreb in dobim odgovor, vesel in pritrdilen. Določeni dan pride Josip v Ljubljano. Sklepeva tovarišstvo in prijateljstvo, ki ga do danes ni zasenčila nobena resna meglica. Edino, če jaz zadnja leta Josipa tuintam rahlo pokaram, ker mi tako poredko piše in me še bolj poredko obišče. Bogvekaj ga karati ne smem, zakaj moj dragi Josip ni samo ugleden in obsežen župnik zelo obsežne mestne župnije, marveč je tudi monsignore, komornik papežev!

Obrni, naša Pomočnica,
svoje milostljive oči v nas
in pokaži nam po tem izgnanstvu
JEZUSA

PRELJUBEZNIVI JEZUS,
ki si na zemlji izvoljeno DRUŽINO
posvetil z neizrekljivimi čednostmi svojega domačega življenja,
ozri se milostno na
NAŠE DRUŽINE.

Lep je bil poslovilni večer v Alojzijevišču, kjer je takrat ravnateljaval veliki dobrotnik moje gimnazijske mladosti, prelat T o m o Z u - p a n. Zjutraj smo se v kapelici pri sv. maši, pri kateri so prepevali alojzijeviški gojenci, Bogu priporočili za srečno pot, potem pa na kolodvor! Še zadnje slovo od moje preljube in žalostne matere — in vlak je zažvižgal ter naju odnesel poznega oktobrskega dne na južno stran.

Ne morem reči, da mi ni legla na dušo tiha bol. Gori za borovniškim mostom, že blizu

Toda v tem oziru sva imela srečo. V Benetkah, kjer sva hotela ostati kak dan, sediva pri Sandwirtu na Riva degli Schiavoni (Slovensko nabrežje) ravno pri poznem kosilu, ko se naširoko odpro vrata v gostilnico in vstopita dva potnika: eden, starejši, duhovnik — drugi, dosti mlajši, pa nama podoben študent. Duhovnik pristopi naravnost k nama in reče po nemško:

»Gospoda potujeta gotovo v Rim, v Germanik?«

Midva pritrdiva.

Uhde

Jezus v družini

Berlin

nad Verdom, se je še parkrat na široko razklenil temni gozd, in v daljavi se mi je poslednjikrat prikazala Vrhnika, v prvi jutranji luči umita, vsa blaga in toplega čuvstva vredna: sv. Pavla ponosni zvonik in sv. Trojica na holmu, kakor bela ovca —; tudi rojstno hišo pod njo, se mi je zdelo, da še vidim. »Glej!« sem dejal tovarišu, »to je moja draga Vrhnika. Morda je ne vidim nikoli več... A četudi — dolga je doba sedmih let!« — Josip je molčal. Tudi njemu ni bilo najugodnejše pri srcu. V Gorici mi je potožil: »Ti, čuješ! Zdaj je že še, ko sva še med ljudmi, ki jih razumeva. A posihmal ne bova več razumela jezika, v katerem nama bodo govorili... Kako bova neki potem potovala?«

»O, to je lepo! Tudi jaz peljem svojega brata — pri tem pokaže na mladega študenta — v prelepi ta zavod, kjer sem pred leti sam študiral in postal duhovnik.«

»Kaj, vi ste bili sedem let v Rimu?« vprašam prijaznega gospoda jaz. (Josip je takrat znal še bolj malo nemški, a v Rimu se je popolnoma naučil, in seveda laški tudi popolnoma, slovenski pa tako zelo, da je razumel celo — po vrhniško!)

»Resnično sem bil!« odgovori gospod.

»Potem pa znate izvrstno italijanski? O, ali bi se smela midva pridružiti vama na nadaljnji poti?«

»Zakaj pa ne! Z veseljem prevzamem vodstvo vseh treh. Italijanski znam še zmerom

toliko, da bomo povsod lahko izhajali. Kar spo-prijateljimo se! Vi ste mladi in najmlajši, jaz pa sem star Germanik. Vsi Germaniki smo bratje med seboj.«

Če je bravec radoveden, kdo je bil ta nad vse ljubeznivi mož, mu povem, da je bil to dr. Leopold Kern, državni poslanec, stolni pridigar in ravnatelj Usmiljenih sester v Linzu. O njem je zapisal kardinal Steinhuber v svoji Zgodovini kolegija Germanika-Hungarika te-le laskave besede: »Njegovo delovanje je bilo prav tako tiho kakor bogato in vsestransko. Zlasti kot ravnatelj linških Usmiljenk je deloval izredno blagoslovljeno in si je zagotovil častno mesto v zgodovini gornje-avstrijske dobroteljnosti. Tudi kot poslanec in novinar je bil neumorno delaven, zmerom in povsod vesten, dolžnosti zvest duhovnik, ki je bil srečen, če je mogel kaj dobrega storiti...«¹

Pač ugleden gospod. Toda takrat midva z Josipom tega nisva mogla vedeti. A Bogu sva bila hvaležna zanj, ker je nama odvzel vse potniške skrbi. Seveda sva morala svoj potni načrt prilagoditi onemu, ki ga je imel voditelj. Pa kaj zato, ko smo pa tako veselo skupaj potovali! Kakor vodnik naš, tako je bil tudi njegov mladi brat zelo prijazen in zgoren dečko.

Namesto v Benetkah smo se malo več pomudili v Firenzi. Tam se je naša karavana tudi pomnožila, in to prav izdatno. Ogledujemo mesto in se popnemo tudi na Kampanil (zvonik) poleg stolnice. In glej! na strehi Kampanila stoje naenkrat pred nami štirje nemško govoreči mladeniči, prav taki, kakor smo bili mi trije »mladi in najmlajši Germaniki«. Gospod voditelj zopet precej mednje s taistim vprašanjem:

»Gospodje, ali greste v Rim? V Germanik?«

»Da!« se glasi enodušni odgovor.

»Potem pa naredimo tovarišijo! Evo nas štiri, ki imamo isti cilj.« —

In smo res »naredili tovarišijo«, zlasti vsi

¹ Kard. Andreas Steinhuber, Geschichte des Kollegium Germanikum-Hungarikum in Rom. Zweite verb. u. verm. Auflage. II. Bd. Freiburg i. Br. Herder, 1906. Str. 518.

MARIJINIM DRUŽBAM

Kot božično darilo sv. Očetu so lani severnoameriške dijaške kongregacije poklonile svoje pobožne molitve. Breme, ki ga nosi Kristusov namestnik, postaja vsako leto težje. Njegova skrb in ljubezen se razteza na vse kraje in vse narode. Zato se bodo letos pridružile ameriškim dijaškim kongregacijam vse dežele in vse kongregacije širom sveta.

M. Lanch

SV. NEŽA

mi mladi, pa še kako tesno in prijateljsko! Velikokrat se spomnim tistega sestanka na Kampanilu, in žalost me obide, ko pomislim, da smo od tedanjih sedmih mladih prijateljev samo še trije pri življenju: Josip, jaz in pomožni škof v Trieru, ki se nam je bil predstavil; »Ich heiße Mönch,«² pri tem pa je ch izgovoril po triersko kot sch, tako da je Josip razumel, da se piše Človek (Mensch), kar se mu je zelo posebno zdelo...

V elegantnem hotelu smo se tisti večer imenitno razvili, drugo jutro pa smo na vse zgodaj odrinili in dospeli v prvi popoldanski uri v Rim.

Tako sem odšel z doma za sedem let.

Dr. Mihael Opeka.

² Jaz se pišem Mönch.

Prosimo, da bi vsak družbenik in vsaka družbenica darovala v decembru za sv. očeta tri sv. maše, ki se naj jih pobožno udeležé,

tri sv. obhajila

dobra dela treh dni.

Svetega očeta bomo telegrafično o tem obvestili, da so se tudi naše kongregacije pridružile veliki molitveni akciji za vrhovnega poglavarja sv. Cerkve. Škofijsko vodstvo MD.

Pri družbi — v službi

I.

Malo spremembe nič ne škoduje. Tudi v spremembi je življenje in je moč in je razvoj. Saj ni treba, da bi šlo vse življenje v naših družbenih vrstah vedno po isti poti, kakor je šlo od januarja do decembra lanskega leta. Vsak voditelj lahko prinese kaj novega v družbo. Vse pa na večjo čast Matere božje.

Te misli so se podile tiste dni po glavi novодоšlega g. kaplana Antona, ki mu je bilo poverjeno, voditi mladino v župniji po potih, ki peljejo po Mariji v življenje.

Imeli so sejo.

Pri seji se je zanimal, kdo bo imel tajniško službo, katera dekleta so pripravljala novinke za družbo, kako je z družbeno knjižnico, kdo skrbi za bolnike in podobno. Pa so mu pri seji povedale odbornice, da je vse to vodil njegov prednik sam.

»O da, dober si bil, gospod Jožef,« je govoril njegov naslednik sam pri sebi,

»dober si bil, še predober. Vse si hotel sam storiti, vse breme in vso skrb sam nositi in to poleg drugega dela, ki ti ga je nalagala tvoja služba v župniji, v šoli, v cerkvi in v spovednici. Ni čuda, da so mi ljudje pravili, kako so še v poznih nočnih urah gledali luč v tvojih sobah. Ljudje so mislili, da si molil zanje. Saj si, dobro vem, da si. Poleg tega si pa pisal še družbeno knjigo, v kroniko, v zapisnik sej in še to in ono.«

Skoro prestrašil se je samega sebe in svojih misli. Torej tako so imeli ljudje v čisljih g. Jožefa, tako so presojevali njegovo pridnost in neumornost, celo svojega dobička so iskali v njej in za potuho jim je bila: »Nam ni treba moliti, saj gospod Jožef moli za celo faro.« Kako bodo pa ljudje presojali njega, ki je po škofovi naredbi izvoljen za g. Jožefu vrednega naslednika!

»Veš, ti ljuba moja mladina,« je nadaljeval v svojih mislih, »veste, vi fantje in ve dekleta, gosp. Jožef vas je res rad

Prenovljen Dom dohovnih vaj na Mali Loki

imel, pa po svoje. Tudi jaz vas imam rad, pa spet po svoje. Samo koristiti vam hočem, če vam naložim malo dela in malo pisanja po naših družbenih knjigah. Ti, Martinov Miha, boš morebiti še kdaj za župana. Pa boš znal sestavljati dopise in pisati poročila, da se ti bodo gospodje po kancelijah kar čudili. Odkod ima kmet tako znanje? Prav tako se bodo vpraševali. In vse to bo moja zasluga, moja, moja, moja!»

Kar malo prestal je. Ali ni v teh zadnjih besedah že malo preveč baharije, malo napuha?

»In če bo Petrovčev France občinski blagajnik, mu tudi ne bo nič škodovalo, če bo znal račune pravilno sestavljati« je usmerjal svoje premišljevanje malo bolj na pota ponižnosti.

»Kaj pa bo koristilo dekletom, če bodo vse to znale? Ali ne bo vse to delo zanje samo izguba in potrata časa? V javnosti ne nastopajo, občinskih poslov ne opravljajo, torej čemu, čemu...?«

»Ah! Na sedem let vse prav pride. Nobena se ne bo kesala, če bo nekaj znala. Veš mladina, vse to delam zato, ker te ljubim, ker ti želim vse dobro. Ti me danes še ne razumeš. Skoro me ne moreš razumeti. Pa ne bo preteklo deset, petnajst let, ko bodo nekateri s ponosom povedali, da so to, kar znajo, dobili v šoli gospoda Antona.«

Res mladina g. Antona ni popolnoma umevala. Fantje nekoliko bolj. Vsaj tisti, ki so gledali že malo naprej. Nekateri so bili pa skoro teh misli, da bodo ostali večno mladi in da župan res ne sme biti nihče drug kakor Dobravski oče. Da, ko bi bilo tako! Ko bi kolo časa ne šlo vedno naprej. Ko bi starih ne prinašali na pokopališče in ko bi mladina starih ne izpodraščala.

Dekletom se je pa govorjenje gospoda Antona še bolj čudno zdelo.

»Kaj si neki misli, da nam hoče taka dela naložiti?«

»Saj veš: nova metla.«

»Nova metla dobro pometa.«

»Bomo videle, če bo res?«

»Pri nas so že rekli, da vsega tega ni treba.«

»Oh, gospod Jožef, še smo premalo jokali, ko si nam roko podajal in ko si od nas odhajal. Oh, kaj bi dala, če bi se vrnil spet nazaj!«

»Zdaj šele vemo, kaj smo izgubile z njim, ko ga več ni.«

»Preje si se pa tudi dostikrat nad njim jezila.«

»Kar tiho bodi! Ali se mar ti nisi?«

»Seveda sem se. In mi je danes stokrat in tisočkrat žal, da sem se.«

»Meni pa tolikokrat, kolikor imam las na glavi.«

»Pri nas so pa vendar toliko rekli, da je kar prav, kar hoče g. Anton. Vsaj opravljati ne bomo imele časa in obrekovati.«

»Kdo pa opravlja in obrekuje! Kar povej!«

»Sama veš. Tako nas svet sodi. Tako o nas govori in misli.«

»Svet sodi, pa se moti.«

»Kakor se me morebiti motimo, ko obsojamo gospoda Antona. Morebiti nam le dobro hoče.«

»Kar k njemu pojdi, pa se mu ponudi, da boš prevzela novinke.«

»Teža ne bom naredila. Če bi mi pa g. Anton rekel —«

»Se pa ne boš branila! Prevzetnica! Samo da bi bila več, kakor smo druge.«

»Svet sodi, pa se moti. Tudi ti si sodila, pa si se zmotila.«

»Dosti ne. Saj te poznam!«

»Čisto za vse si se zmotila.«

»No, pa povej, zakaj bi prevzela tisto reč.«

»Zato, ker berem v naših pravilih, da naj družbeniki v vseh družbenih zadevah radi ubogajo navodila in nasvete svojega voditelja.«

»Če bo to res?«

»Prav tako je res, kakor je res, da nate radi tvojega natolcevanja nisem nič huda in nič jezna. To pa spet zato ne, ker berem v naših pravilih, da naj udje med seboj občujejo z bratovsko naklonjenostjo in s krščansko ljubeznijo.«

»Saj bi se tudi tako ne smela jeziti. Ali ne slišiš, da vsako leto tudi drugim, ki niso v družbi, berejo v sv. evangeliju, da vsak, kdor se jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodbo.«

»In tako vidiš, da nam družba s svojimi pravili in navodili hoče le pomagati, da bi živeli tako, kakor se za verne katoličane spodobi. Nič slabega in brezkoristnega od nas ne zahteva.«

»In kaj bi mi rada s tem povedala?«

»Nič drugega kakor to, da tudi to ne more biti tako slabo, kar hoče g. Anton novega vpeljati.«

»Samo tega ne vem, kdaj nam bo to koristilo?«

»Kar znaš, lahko vsak dan prodaš.«

»No pa naj tvoja obvelja. Nisem imela namena, da bi se bila kregala s teboj. Če

je padla vmes kaka bolj ostra ali zlobna beseda, pa ne zameri.«

»Zameriti ne znam. Nisem ne šivilja, ne krojač.«

»Šališ se.«

»Kaj pa hočem? Kot prijateljici sva se srečali, kot prijateljici greva spet narazen.«

»Bog s teboj!«

»In Marija!«

Tako in podobno so po tisti seji po celi župniji in še čez presojali gospoda Antona in njegove namere z družbo. Eni so bili za, drugi pa zoper, kakor je že starodavna navada pri vsaki dobri stvari. Ali niso tako presojali tudi našega Gospoda samega. Nekateri so govorili: »Dober je.« Drugi so pa govorili: »Ni, temveč ljudi zapeljuje.«

Gospod Anton je bil kar vesel, ker je bil vsaj v malem vreden biti podoben svojemu velikemu Gospodu. Zakaj tudi njega so presojali tako in tako.

Snoval je svoje načrte, prebiral je družbeno kroniko, skušal je spoznavati

značaje družbenih članov, njih vnemo in tudi njih mrznjo za dobro stvar. Zakaj v vsaki družbi je pač tako: Eni so veseli, da so na gorkem. Dovolj jim je, če nosijo trak in svetinjo in si skoro domišljujejo, da so v tem Bogu in Mariji in svojim duhovnim voditeljem več ko čez mero ustregli. Drugi pa so gibčni in delavni. Za vsako dobro misel poprimejo, za vsako se vnamejo in jo tudi bolj ali manj uresničijo. Prvih človek skoro ne sme odbiti, z drugimi pa hoče delati in graditi, da bo družba res vredna življenja, da se bo videlo, kako je družba vneta in pripravljena za vsak napredek v dobrem.

Poleg načrtov je seveda videl pred seboj tudi ovire in težave. Ne vseh, a vendar veliko. Slab stavbenik, če ob zgradbi ne misli na ovire in še slabši, če ga ovire preplašijo, da si ne upa na delo. G. Anton ni hotel biti te vrste stavbenik in graditelj.

Vse pa iz ljubezni do tistih, ki so bili izročeni njegovemu vodstvu.

Janez Langerholz.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Novi blaženi. Proces glede stigm. hčerke lekarnarja iz mesta Lucca — Gemma Galgani je skoraj dovršen. Med svetnike bo prištet župnik in poznejši generalni vikar bl. Andrej Fournet, ustanovitelj francoskih križarskih sester. Umrli je leta 1834 v Poitiersu. — Pričakuje se svetniško proglašenje bl. Bernardke (Bernardette Soubirous), ki je umrla 1879. — Dne 8. novembra je bil zaključen poizvedovalni proces glede beatifikacije znane ustanoviteljice in prve generalne predstojnice Družbe sv. Petra Klaverja — gr. Marije Terezije Ledochovske. Umrli je leta 1922 v Rimu, stara 59 let.

Svetovni evharistični kongres. Stalno vodstvo za oskrbovanje mednarodnih kongresov v proslavo presv. Evharistiji se je sešlo v Parizu pod vodstvom msgr. Heylena, škofa namurskega. Za leto 1934 je izbrano mesto Buenos Aires, za leto 1936 pa Manila na Filipinskih otokih kot mesto svetovnega evharističnega kongresa.

Plemenito dejanje. Princ Kristijan Saški, sin nedavno umrlega kralja Friderika Avgusta, je podedoval po očetu dvoje viteških posestev. Vso to dediščino je razdelil na 50 posestnih parcel ali naselbin. Dne 1. oktobra so se srečni novi lastniki brez kakšne odškodnine

za lepe kmetije naselili na odkazana mesta. Med njimi je 18 bivših delavcev na veleposestvih. Plemeniti čin hvali prinčevo dobro srce in socialno radodarnost.

Prvi dobiček — papežev dar. Dunajska »Karitas« je priredila za prosep spominške dr. Seipelove dobrodельne ustanove srečolov. Sveti oče Pij XI. sam je poslal krasno darilo kot prvi dobiček: Je to umetnostna, pozlačena kapelica, ki se da odpreti kot dvokrili oltar. V sredi ima ta umetnina podobo Marije, imenovane »Madonna della Sedia« iz emajla. Papež pripominja, da pošilja to darilo z namenom, naj bi se meščani z vsem srcem zavzeli za podporo Seipelove ustanove v prid bednim in pomoči potrebnim.

Stara, pa vedno nova rečenica: »Roma locuta, causa finita« — papež je govoril, razpor je pri kraju.« Sveti oče Pij XI. je ob priliki, ko je bila otvorjena nova pinakoteka (poslopje umetnostnih slik in kipov) v Vatikanskem mestu, zopet spregovoril tehtne in merodajne besede o verski, cerkveni umetnosti. Navajamo samo mal odlomek njegovega govora: »Mojsirska dela neoporečne in trajne lepote, ki jih občudujemo, — dela, ki so nastala skoraj izključno iz globine verske misli in čutenja, tako da nas zajemajo kakor iz notranjosti srca izvirajoča topla molitev, kakor

slavospevi vere, kakor veličina nebeške, božje slave — ta velika mojstrska dela kot s pritiskom vzbujajo spomin na druga tako zvana dela verske umetnosti, katera — kakor se zdi — sprejemajo in predstavljajo to, kar je verskega, samo kot predmet, da nato versko stvar spačijo, pokvarijo in naravnost ogrde, oskrunijo in onečaste...» Kako je papeževa beseda resnična, smo se mogli zadnje čase prepričati že tudi pri nas.

Božična poslanica. Naznanjena je nova okrožnica svetega očeta Pija XI. in sicer o mezdah in plačah vseh, ki si z rokami služijo kruh, in o dolžnostih posedujočih.

Katoliška Irska. Več ko 20 let je vpeljana v vseh irskih škofijah zgodnje sveto obhajilo. Od 320.000 prebivalcev v Dublinu jih hodi vsak dan k sveti maši 50.000, torej povprečno vsaka šesta oseba. Številni so med njimi duhovski in redovni policiji. Irska ima danes 4000 duhovnikov in 2600 bogoslovcev. Več stotin irskih mašnikov se daruje Bogu na misijonskem polju... Iz tabenaklja sije Sonce gorkote. Katoliški Slovenci! Grejte se na žarkih teža Sonca!

Misijonsko poročilo svetega očeta. Na misijonski praznik, IV. nedeljo v oktobru je vaticanska radio-oddajna postaja v raznih jezikih razposlala zanimivo misijonsko obvestilo, ki proslavlja uspehe misijonarjeve. 20.000 misijonarjev in 5000 domačih pridigarjev je danes zaposlenih v misijonskih deželah. Pomaža jim 30.000 misijonskih sester in 100.000 katehistov. Točasno se vzgaja 16.000 domačinov v 377 misijonskih semeniščih. V vaticanskem poročilu poziva papež ves omikani svet, naj se pridruži delu za širjenje misijonstva.

Nima vsak milijonov. Msgr. Pizzardo je rekel pri seji Katoliške akcije v Rimu: »Ko je bivši španski ministrski predsednik Primo de Rivera obiskal Rim, je bil v njegovem spremstvu tudi neki Španec, ki je za posebno dragocen kelih žrtvoval cel milijon. Pa bi bil ta mož Cerkvi bolj koristil, če bi bil oni milijon porabil za katoliški časopis, ki naj bi ščitil in branil pravice svete Cerkve.« — Nima vsakdo milijonov; nekaj Din pa lahko spravi skupaj vsak še tako reven katoličan, da z njimi naroči in podpre dobre katoliške časopise. To je po izjavi Msgr. Pizzardo bolje delo, kot marsikatero drugo. Morda bi sedanja nesreča bila Španiji prihranjena, če bi bili katoličani več žrtvovali za dobro časopisje.

Leto 1933 bo za sosedno Avstrijo in posebej za Dunaj leto jubilejev. 500 let je že, kar so dovršili cerkev sv. Štefana, to veličastno gotsko stavbo in postavili vrh zvonika zadnjo križno rožo. — 250 let se zahvaljujejo Dunajčani, da jih je Bog 12. septembra

1863 rešil turških čet, ki so oblegale glavno mesto. — Pred 80 leti je bil sklican na Dunaj prvi katoliški shod. Ob teh jubilejih bo Dunaj ponovno pokazal, da je in da ostane katoliško mesto kljub številnemu nekrščanskemu življu, ki se hoče uveljaviti. Dunajska občina ima skupno 1.740.000 katoličanov, 78 župnij, 45 kapel, 60 samostanskih in 163 šolskih in zavodskih cerkvá. To je sicer lepo število, a v primeri s prebivalstvom daleko premajhno. — Dunajski nadškof si skuša pomagati s tem, da pospešuje zidavo malih, zasilnih svetišč.

Za preganjane katoličane v Mehiki. 25.000 katoliških mladcev v Švici, združenih v 450 društvih, je v svojim glasilu »Jungmannschaft« svečano ugovarjalo proti preganjanju katoličanov v Mehiki. — Potrebno bi bilo, da bi se enaki, ostri protesti pošiljali v Mehiko z vsega kulturnega sveta.

Sv. Terezija Det. J. in Rusija. Sveti oče se trdno nadeja, da bo Rusija rešena po priprošnji svete Male Cvetke. V njenem samostanu v Lisieuxu se opravljajo vsak dan molitve za nesrečno rusko državo. Sveti oče je odredil, da se otvori v Rimu, v cerkvi sv. Antona na Eskvilinu, versko središče vzhodnega obreda s staroslovenskim jezikom. Namen vseh molitev in pobožnosti v tej cerkvi bo: Spreobrnitev ruskih brezbožnežev. Praznik sv. Terezije Det. J. se bo obhajal v tej cerkvi z vso slovesnostjo po vzhodnem obredu.

Na dan prihaja... Neki madridski list objavlja podatke o zadnji španski vstaji. Požganih ali kakorkoli uničenih je bilo v enem letu španske ljudovlade 77 samostanov in 54 cerkvá. Med porušenimi stavbami je bilo prav mnogo umetnin zgodovinske vrednosti.

Veliko reči, ki jih ni več. Neki potnik je prišel iz doslej toliko proslavljane Španske dežele. Povprašan, kako je zdaj tam, ko imajo že dobro leto framasona na vladi, je odgovoril: »Veliko reči je tam, ki jih ni več, mnogo je pa takega, česar bi ne bilo treba.« Nato je pa našteval: »Davkov — brez konca, dolgov — brez števila, ljudstvo — brez denarja, šola — brez veroizpovedi, zmešnjava — brez ozdravljenja, položaj — brezupen, časopisi — brezbožni, gledišče — brez sramu, nravnost — brez dostojnosti, prosveta — brez uma, samostani — brez zaščite, goljufija — brez mere, kupčija — brez kredita, slovstvo — brezverno, niže ljudstvo — brezvestno, vlada — brez glave, narod in vojaštvo — brez poguma, satan — brez ovire.«

Četudi je vse to nekoliko pretirano, pa vendarle priča, kako hitro se uničujejo verske in vzgojne dobrine, plemenitost srca, vestnost in značajnost, kjer vlada duh framasonstva.

Ogromno število, a še vedno premajhno. Vseh duhovnikov ima katoliška Cerkev 321 tisoč; med temi 64.000 redovnih mašnikov. Porazdele se takole: v Evropi jih je največ, namreč 252.000; v Ameriki 51.000; v Afriki 4800; v Aziji 10.500; v Avstraliji 2200. — Pomanjkanje duhovščine je skoraj povsod občutno.

Sedem važnih sklepov (resolucij). Katoliški škofje iz Jugoslavije so imeli skupna posvetovanja v Zagrebu od 16. do 20. novembra pod predsedstvom nadškofa dr. Ant. Bauera. Za današnje čase so take konference zelo potrebne. Sklepi (resolucije), ki so jih škofje sprejeli — sedem jih je — posegajo globoko v verska in vzgojna vprašanja. Poslali so jih na pristojna vodilna mesta. Zadnja govori o dobrodelni akciji za reveže in brezposelne v zimskem času.

Novi konzultor v Prizrenu. Gosp. Ante Kordin, bivši prefekt v Marijanišču in profesor III. drž. realne gimnazije, se je te dni poslovil in odšel na novo službeno mesto v Prizren. Škof dr. I. Gnidovec ga je imenoval za svojega konzultorja (kanonika). »Bogoljub« se gosp. konzultorja radi tega s posebno hvaležnostjo spominja, ker je njegov sotrudnik. Z veliko gorečnostjo je vodil kongregacijsko gibanje med dijaštvom, pričel izdajati dijaški kongregacijski list »Naša Zvezda« in jo tudi ves čas do danes urejeval. Na novem odgovornem mestu želimo navdušenemu Marijinemu častilcu mnogo božjega blagoslova!

Marijine družine.

Povest fanta-kongreganista je »Luč z gorà«, ki jo je objavljala lanski »Bogoljub«. Od več strani smo dobili prošnjo, naj bi izšla v posebni knjigi. Pravkar je bila dotiskana. Stane broširana 14 Din, v platno vezana 20 Din. Sezite po njej in vplivajte, da si jo bodo oskrbele kongregacijske in prosvetne knjižnice. Naročila sprejema Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani.

Mogočna družina. Da so Marijine kongregacije času najbolj primerne, najbolj potrebne cerkvene organizacije, ni treba dokazovati, ko imamo za najbolj zanesljivo pričo lastno skušnjo. Isto potrjuje tudi silen porast Marijinih družb po vsem katoliškem svetu. Odpočetka do danes je bilo priglašanih in pridruženih glavni Marijini družbi v Rimu nič manj ko 55.445 kongregacij. V Jugoslaviji je bilo od leta 1920 dalje ustanovljenih 306 novih Marijinih družb; na Poljskem 847, na Holandskem 697, v Belgiji 256, na Francoskem 506, v Italiji 355, v Nemčiji 2282, v Avstriji 695 itd. V zad-

njih 31 letih (od 1900 dalje) je bilo priglašanih v Rimu pri materni Marijini družbi (Prima primaria) 32.135 kongregacij.

Naj bo trajno! (Železniki.) Na praznik Kristusa Kralja smo imeli ganljivo slovesnost, ko so se vse štiri Marijine družbe skupno s prosvetnim društvom posvetile presv. Srcu Jezusovemu.

Zjutraj so vse družbe prejele skupno sveto obhajilo. Popoldne pa smo imeli v dvorani prosvetnega doma slovesno posvetitev ter blagoslovljenje slike Srca Jezusovega, ki bo odslej krasila našo društveno dvorano in nas spominjala pomenljivega dne, ko smo si izvolili Jezusa za vladarja nad našimi katoliškimi organizacijami.

Od 5. do 13. novembra je bil v naši župniji sv. misijon; vodila sta ga gg. misijonarja Šavelj in Čontala. Uspel je prav dobro. Misijonskih govorov so se ljudje udeleževali v obilnem številu. Prav tako so tudi sv. zakramente prejeli z malimi izjemami vsi, tudi taki, ki so dosedaj to svojo versko dolžnost dalj časa zanemarjali.

Dal Bog, da bi vsi, ki so ob času sv. misijona sklenili poboljšanje, ostali stanovitni, da bi bilo konec tudi ostajanja zunaj cerkve in vseh drugih grešnih razvad, ki so bile dosedaj ukoreninjene med nami!

Fara pri Kostelu. Po lepem deviškem življenju je šla po plačilo k nebeškemu Zeninu kongreganistinja Marija Štefančič, ki je bila v družbi 32 let. Tri leta je bila tudi prednica. Njeno življenje je bilo res evharistično-marijansko, zato pa bogato na dobrih delih in polno kreposti. Pokojna je bila vedre narave; bolelo pa jo je, če je videla katero izmed tovarišic, da si je iskala veselja izven Marijine družbe. Nasproti se je pa iskreno veselila, ako se je pokazal v kongregaciji napredek. Vsa vneta je bila za dobro katoliško časopisje ter rada sodelovala pri časnikarskem odseku. Na »Bogoljuba« je bila naročena, odkar izhaja, pa ga je tudi vestno prebirala. Tudi za misijonstvo je bila vneta. — Prvi petek v novembru je še v cerkvi prejela zadostilno sv. obhajilo, 9. novembra pa je lepo previdena zatisnila oči za ta svet. Naj sedaj ob prestolu nebeške Matere prosi za vse Marijine otroke!

Šmartno pri Litiji. Pri zadnjem sprejemu se nam je pridružilo 30 novih članic. Dolgo vrsto let že ni bilo takega napredka. Imeli smo slovesnost 30 letnega obstoja, pa se je zanimanje za kongregacijo ob tej priliki poživilo. To je znamenje, da vedno bolj zmaguje misel: dobra, poštena dekleta v kongregacijo! Ugled kongregacije raste, obenem pa tudi prepričanje, da je Mar. družba času primerna in dekletom v veliko oporo in korist. Vsako leto priredi kongregacija romarski

zlet. Letos se je polnoštevilno z zastavo udeležila 25 letnice dekliške kongregacije v Kresnicah, kjer je imela naša prednica zunaj prav lep nagovor. Poleg tega smo imele letos še izlet na Primskovo. Tam so dekleta vprizorile poučno igro. Tako življenje v kongregaciji poteka Mariji v slavo, nam pa v srečo.

KATOLIŠKA AKCIJA.

Iz sej škofijskega odbora KA za ljubljansko škofijo.

Sklenilo se je priporočati vsem sodelavcem pri KA, to je vsem zavednim, vestnim katoličanom, skrb za te-le zadeve:

Posebna pozornost naj se obrača povsod doraščajoči mladini, ki se po šolski dobi pripravlja za prihodnji poklic. Treba se je zavzeti zanjo z dveh strani; z verske in prosvetno-socialne. Delo pri Marijinih vrtcih (kjer jih ni, naj se ustanove), Frančiškovih križarjih, Sesticah sv. Klare naj se raztegne postopoma na višje letnike; Apostolstvo mož, Marijine družbe, Tretji red sv. Frančiška naj pritegnejo mladino takoj po odhodu z osnovne šole v svoj krog in naj jim po možnosti uredi posebne odseke. Skrbeti pa je treba za mladino tudi po strokovnih izobraževalnih in karitativno socialnih ustanovah, posebe za kmetiško, delavsko, obrtno i. dr. mladino, ki naj bi ji nudila zavetje, zabave in izobrazbe, verske in strokovne. Goji naj se med mladino evharistično križarstvo (pogostno prejetje sv. zakramentov, posebno sv. obhajila).

Da se omogoči prejetje sv. zakramentov v farah z oddaljenimi kraji, naj bi se uredili po praktičnih vzorcih nekaki obhajilni zajutrki pri fari, najbolje v društvu, h katerim bi prispevali vse potrebno imovitejši bližnji, pa tudi daljni farani. Posebno bi bili taki zajutrki važni pozimi pa tudi sicer za dalje stanujoče stare ljudi in otroke.

Poživi naj se dejanska skrb za siromake in brezposelne zlasti pozimi. Potrebna bi bila organizirana skrb za onemogle in siromake po domačih občinah; vsaka fara, po potrebi več fara skupaj, naj bi si uredila zavetišče za onemogle in siromake.

Vsi sodelavci KA naj bi po možnosti podpirali namene Kolodvorskega misijona.

Ker je pri odraslih, tudi pri vernih ljudeh, neznanje v verskih stvareh pogosto zelo veliko, zlasti glede porabe verskih nauk v vsakdanjem in v stanovskem življenju, naj bi se gojil v prosvetnih društvih, pa tudi v Marijinih družbah i. dr. pouk o življenjski uporabi verskih načel, pa tudi skupno branje svetega pisma, posebno Novega zakona.

DUHOVNE VAJE.

Koristno, potrebno, nujno. Da so duhovne vaje za vsakega vernika prekoristna naprava, o tem ni dvoma. Potrebna so pa predvsem ljudem, ki o krščanskem življenju nimajo pravega umevanja, ali so živeli odtujeni Bogu, zakopani v grehah, mrzli za vse dobro. Prav posebno bi priporočili duhovne vaje vsem, ki se pripravljajo za zakon. V dobri življenjski spovedi, ki jo opravijo pri popolnoma tujem gospodu, dobijo navodil, novih smernic za bodoče življenje, za mir in tolažbo, kar je neprecenljive vrednosti. Tudi po naših Marijinih družbah so dekleta, ki živo potrebujejo dobrih duhovnih vaj. Leta in leta žive v dvomljivih znanjih, če ne naravnost v grešnih, pa si nič ne store iz tega, kakor bi bilo docela po pravilih. Mlajšim so v spotiko in pohujšanje, staršem v bridkost, sebi največkrat v nesrečo. Kako hitro in temeljito bi jih izmodrile duhovne vaje! Res je huda za denar; toda pogledjmo, koliko se potroši za nepotrebno navlako pri obleki!

Pa še nekaj. Koliko se stori in žrtvuje po naših prosvetnih društvih za splošno izobrazbo. Za duhovno izobrazbo, za napredek v duhovnem življenju se pa največ doseže v duhovnih vajah, hkrati pa se postavi temelj za bodočo srečo. — Torej več zanimanja za duhovne vaje, pa bo šlo vse na bolje.

»Dom Brezmadežne« — tako smo krstili prenovljeni Dom duhovnih vaj za dekleta in žene na Mali Loki pri Ihanu. Dne 24. novembra je bila slovesno blagoslovljena nova kapela; prevzvišeni gospod škof je prvi opravil v novi hiši božji sv. daritev. Daj Bog, da bi se uresničile njegove očetovske želje, naj bi se širil po dekletih in ženah, ki bodo na tem kraju opravile duhovne vaje, božji blagoslov po bližnji in daljni okolici in po vsej škofiji.

V decembru bodo od 27. do 31. duhovne vaje za gospodične. Za žene od 14. do 18. januarja in od 4. do 8. februarja. Za dekleta od 28. januarja do 1. februarja in od 18. do 22. februarja. Za naslednje mesece bomo sporočili v prihodnji »Bogoljubovi« štev. Oskrbnina za ves čas znaša 100 Din. Priglasite se na naslov: Sestre križarke, Mala Loka pri Ihanu, pošta Domžale.

Silno je ugajala »Luč z gorá« — v letniku 1932. Za novi letnik imamo pripravljeno izredno zanimivost »Učiteljica ponižanih«. Začetek bi moral priti že v 1. številki, pa je — žal — zmanjkalo prostora. Preložiti smo morali kotiček »Na cilju« — za 2. številko. Uredn.

OPAZOVANJA

Ali tudi nas zadene? Profesor zgodovine na univerzi v Budapesti, Julij Szekfű, se pri-
tožuje v nekem madjarskem listu, da je mnogo
— sicer pobožnih in dobromislečih — katoli-
čanov, ki imajo v marsičem zmedene pojme.
Tako n. pr. kažejo neko naklonjenost medlemu
liberalizmu, šviga-švaga nazorom, ker jih vodi
ozir na lastno korist (oportunizem). Tudi se je
katoliškega gibanja na Ogrskem oprijela pre-
velika politična primes. Uvaževalo se je »gla-
sovanje«, ne da bi odločevali duševni temelji.
Zopet drugi so bili usmerjeni zgolj na pobož-
nost, pa te dobre usmerjenosti niso raztegnili
na dejansko življenje. Kaj nam je zdaj, v tem
času najbolj treba? Vzgojiti si moramo kato-
liško elito (odlične — vzor katoličane), ki bodo
svoje delovanje razpredli na široke plasti na-
roda, ki bodo prepojili ljudstvo z gorečnostjo
prvih kristjanov.

Kakšna bódi katoliška mladina? Meseca
oktobra so imeli mladci ljudovlade Švice
svoje letno zborovanje v mestu Olten, 4000
mladih fantov je prišlo. Kot časten gost je bil
navzoč tudi državni poglavar, predsednik
Motta. Ko je državni svetnik Escher govo-
ril, kakšna bódi mladina, so vsi viharo pri-
trjevali zlasti pri besedah:

»Biti moramo — kar se nam tako rado
očita —, klerikalni! Klerikalni do kosti,
pomoč in opora naši duhovščini v smislu Ka-
toliške akcije; biti mora naša mlada četa
polna cerkvene poslušnosti. Biti mo-
ramo ultramontanski! Kaj hoče to?
Fantje, ki se ravnamo po navodilih svetega
Očeta, ki poslušamo njegovo borbeno geslo
in mu sledimo; fantje, ki priznavamo Kristusa
za svojega kralja in papeža kot njegovega vid-
nega namestnika na zemlji. Če ste to: kleri-
kalski in ultramontanski, v srcu in javno,
potem ste porabni borilci. Naša borba proti
brezbožnosti je obenem varstvo zakona in
krščanske družine. Na nože torej! Na križno
vojno!«

Izpričani dogodki. 1. Motorni kolesarji so
se pripravljali na tekmo. Oče prigovarja sinu:
»Nikar se ne udeleži. Ostani v postelji, ko si
prehlajen!« Sina ni držalo doma; brez očetove
vednosti vstane in se odpelje s kolesom na
tekmo... Zaletel se je v drevo in se ubil.
Hkrati je pa smrtno povozil tam stoječega
fantka, sina-edinca ondotnega posestnika.

2. Vaški učitelj je obhajal god. Na godov-
nico je prišel tudi sosedov mladenič, ki bi se
imel te dni poročiti. Matí mu brani in sve-
tuje, naj ostane doma, a brez uspeha. Sloves-
nost je bila združena tudi s streljanjem. Ko se
možnar ni sprožil, gre mladenič pogledat, da

vidi, kje bi bil vzrok. Pri ti priči počí; izstre-
lek mu odnese tri prste na desnici. V bolniš-
nici so mu morali odrezati desno roko. Sedaj
objokuje in toži: »Zakaj nisem ubogal dobre
matere?«

3. Neko nedeljo, ko je bilo zjutraj še
mračno, gre mož — pijanec in grd bogoklet-
než — po opravkih k morski obali. Pade v
morje. Kliče »aiuto« (na pomoč!). Sin prihiti,
a ga najde na dnu morja sedečega in že mrtve-
ga. Zraven njega je bila zapičena sveča.

4. Starca, strašnega bogokletneža, naj-
dejo ležečega pod oljkinim drevosom z odpr-
timi usti. Jezik, ves razgrizen in okrvavljen,
mu je visel daleč vun iz ust. V nezavesti je
ležal tri dni in — umrl. Podeliti so mu mogli
samo zakrament sv. maziljenja.

(Te dogodke je opisal I. R., član moške
Mar. družbe v Križankah. Prvi slučaj je iz leta
1931, vsi drugi iz leta 1932. Vse osebe razen
druge, je dopisnik poznal. Krajev zaradi ži-
večih sorodnikov ne omenjamo.)

DOBRE KNJIGE.

Raztreseno klasje. Dr. Mihael Opeka.
I. zv. 17 govorov za nedelje in praznike. Cena
s poštnino vred Din 24.— Naroča se v Jugoslo-
vanski knjigarni ali pri Ničmanu v Ljubljani. —
Vsako priporočilo Opekovih govorov bi bilo od-
več. Izklesani so, temeljiti, lahko umljivi. Duhov-
nik in laik jih bosta z istim pridom čitala. Ti go-
vori bodo še bolj zadovoljili, ker so namenjeni za
razne prilike in obravnavajo različno zanimive,
pretresljive pa tudi tolažljive resnice. Zato naj
bi bila ta knjiga na razpolago tudi v knjižnicah
naših prosvetnih društev.

Dar Mohorjeve družbe za leto 1932. Vselej
emo jih veseli, teh koristnih, lepih, lahko rečemo
dragocenih knjig. Dar »Družbe sv. Mohorja« smo
zapisali namenoma, saj bi v knjigotrštvu ena sama
knjiga toliko stala, kolikor znaša članarina za Mo-
horjevo družbo, ki nas obdarja vsako leto s ko-
pico vsakovrstne književne hrane. Pa kaj bi vse
to podčrtavali, saj so cenjenim bravcem knjige le-
tošnje izdaje že itak znane, ker jih imajo v rokah.
Naj le romajo od osebe do osebe, naj le zbujajo
zanimanje, da jih bo hotel za bodoče vsak sam
imeti, sam si zbirati domačo, koristno in vsem
priporočljivo knjižnico.

Ne bomo ocenjevali vsake knjige posebej,
toliko pa lahko rečemo, da — če sodimo po sebi
— ima »Koledar« v novi opremi največ privla-
čnosti, ker je vsebina poleg pratike tako
raznovrstna, mikavna, poučna. Živa pridiga so
slike v tem letu umrlih, znamenitejših oseb. Prav
ustregel nam je univ. profesor Alfred Šerko, da
nam je opisal naše strupene in nestrupene kače.
»Življenje svetnikov«. Osmo knjiga
nam predočuje svete vzornike do 17. maja. To bo
krasno delo, ko bo dovršeno. Treba je vsak zvezek
verno shranjevati.

Za doplačilo je družba oskrbela kar šest
knjig. Prekrasna, tudi za vsak salon primerna, vsa-
kemu izobraženemu človeku priporočljiva je knjiga
»Avguštinove izpovedi«. Družba je skr-
bela, da ima to delo izredno lepo opremo, črke,
vezavo in razdelitev.

Prav posebno koristna pa tudi potrebna je »Zlata vrva«, — pouk o sveti spovedi. Ima obliko mašne knjižice. Pisatelj izpodbija razne ugovore, odgovarja na vprašanje: zakaj se spovedujemo, kako in kolikokrat naj se spovedujemo? — Ker je med ljudmi v teh vprašanih mnogo neznanja in napačnega pojmovanja, bi bilo želeli, da bi se ta knjižica karmoč razširila in udomačila.

Za doplačilo je družba pripravila še naslednje knjige: *Irska*, *Krivični vinar*, *Bratje in sestre*, *Ohijesa*.

Trije kralji. Timmermans Veterman - Kuret. Ljudske igre. 2 zvezke. Božična legenda v treh zgodbah.

Slehernik. P. Thuysbaert - Pogačnik. Ljudske igre. 1. zvezek. Liturgični in alegorični misterij v enem dejanju. — Oba zvezka je izdala in založila Misijonska tiskarna, Domažale-Groblje.

Lexikon für Theologie und Kirche. Hrg. von Buchberger, Bischof von Regensburg, IV. Bd. Cena vez. izv. Mk 30.— Za teologa in laika je pravo bogastvo tak leksikon, ko v njem najde na vsa teološka vprašanja jasen, zanesljiv in sodoben odgovor. Priznani teologi-strokovnjaki v njem sodelujejo. Doslej so izšli 4 zvezki. Izdaja ta leksikon založništvo Herder v Freiburgu i. Br.

ODGOVORI.

F. M.: Ali je greh, če imam sanjsko knjigo in če verjame, kar tam napoveduje? Ali je vse to izmišljotina (laž) in prevara? — Ali grešijo tisti, ki prorokujejo iz kart, in ali je deležen greha, če si kdo da iz kart srečo napovedati in če verjame, kar tam pove? Ali je kaj resnice na taki napovedi?

Na ta vprašanja dobite odgovor tudi v katekizmu in sicer pri razlagi prve božje zapovedi, ki zapoveduje, da moramo v Boga verovati, vanj upati in ga ljubiti, in da ga moramo moliti... Oglejmo si samo zadnjo zahtevo... »Boga moliti«, najvišjo čast izkazovati...»

Ko katekizem vse to razloži, pove tudi, kdo zoper božjo čast greši...

Zoper božjo čast greši: kdor zanemarija molitev in sv. mašo; kdor Boga skuša; kdor hoče od stvari doseči kaj takega, česar same naravne moči ne morejo izvršiti (vraža, vedeževanje, čarovanje, spirizitem)... [Katekizem dalje našteva še več reči, n. pr. nevredno prejetje sv. zakramentov (božji rop).]

Kakor vidite, spada to, o čemer vprašujete, med vraže. Z vražo namreč greši, kdor pripisuje stvarem kako skrivno moč, katere jim Bog ni podelil. Navadno imenujejo vse to kratkomalo praznoverje. Med ljudmi krožijo n. pr. razne molitve, ki nanje navezujejo kakšno izredno moč ali varstvo. To spada med praznoverje. Vsako molitev, če je res pravilna in dobra, Bog usliši. Molitvam pa, ki so praznoverne in dostikrat celo spačene, ne moremo pripisovati ne rednih sadov, kaj šele kakih izrednosti. (Ako je n. pr. rečeno: »Ta molitev se mora 9krat prepisati in naprej izročiti, da boš deležen te ali druge sreče« — je to zadosten znak, da tu tiči vraža.)

Med praznoverje spada tudi prorokovanje iz kart (vedeževanje) in razlaganje sanj, katerim nekateri docela verujejo. Zakaj je to prazno in grešno početje? Zato, ker hočejo taki praznoverci kaj skrivnega izvedeti iz stvari, katerim Bog tega ni podelil. Pa se le dobe tudi bolj olikani ljudje, ki se resno s tem pečajo. Kakor beremo, živi v Parizu — pa celo dobro —

okrog 800 ženišč, ki napovedujejo iz kart in znamenj na rokah bodočnosti. Vabijo jih tudi v odlične družine. Kjer peša vera, raste pač bedastoča — in prazna vera.

Tudi razlagavec sanj in sanjskih knjig ne manjka. Vse te stvari so grešne, ako človek resno kaj nanje da. Gotovo je, da je Bog v izrednih slučajih po sanjah govoril, kakor vemo iz zgodbe egiptovskega Jožefa, pa tudi iz življenja svetega Jožefa, ženina Marije Device. Toda to se zgodi le malokdaj; pa se tudi po okoliščinah spozna, če in kaj je hotel Bog v sanjah razodeti.

Zakaj so vraže, zakaj vedeževanja grešna? Zato ker pripisuje človek stvarem božjo moč, ki je nimajo. To je pa zoper prvo božjo zapoved, ki veva, samo Bogu izkazovati čast — kot najvišjemu Gospodu. Praznoverec si ustvarja tako rekoč še enega Boga, ko pripisuje stvarem božjo moč, pa ve, da jim je Bog ni podelil.

Ce ima kdo sanjsko knjigo zavoljo radovednosti, da se prepriča, kako so nekateri ljudje neumni, menda ne bo grešil. Ako pa te bedarije veruje, pa gotovo ne bo brez greha. — V tem slučaju knjigo v ogenj! Sveto pismo (III Moz 20, 6) pravi: »Človeka, ki se obrne k vražarjem in vedežem... bom s srditimi obličjem pogledal, in ga bom iztrebil iz njegovega ljudstva.«

Dr. A.: Kaj je to sobotni (sabatinski) privilegij?

Škapulirska pobožnost (bratovščina škapulirske M. b.) ima svoj izvor v razodetju, katero je prejel sv. Simon Stock v nedeljo 16. julija 1251 v Cambridge na Angleškem. — Kakor beremo v njegovem življenjepisu, je ta generalni prednik karmeličanov, ko je bil njegov red preganjan, dolgo časa prosil Marijo za pomoč. Nato mu je pa Marija v prikazni pokazala škapulir in obenem govorila: »Vzemi, moj ljubljani sin, ta škapulir tvojega reda; je to znak milosti, ki sem jo izprosila zate in za tvoje tovariše z gore karmelske. Kdor bo s tem znakom odet umiral, bo rešen večnega ognja; to je znak Zveličarja, zaščita v nevarnostih in zagotovilo posebnega miru in varstva.«

Sloveči in učeni papež Benedikt XIV. je izjavil, da »rad sprejme to razodetje kot resnično, in veruje, da je more vsakdo za resnično priznati.«

Umevno pa je, da takih milosti ne more pričakovati človek, ki bi — zanašajoč se na škapulir — mirno vztrajal v svojem grešnem življenju. Takega, ki bi predrzno na božjo milost grešil, bi cela vrsta škapulirjev ne rešila.

To, kar je gori (v razodetju) povedano, imenujejo prvi privilegij. Druga predpravica (privilegij), ki jo je Marija namenila onim, ki karmelski škapulir pobožno nosijo, je obljuba, da bodo kmalu rešeni iz vic. To je tako zvani sobotni privilegij. Tudi to predpravico zagovarja papež Benedikt XIV. Papeži so obenem pritrdili, da so teh dobrot karmeličanskega reda deležni tudi člani škapulirske bratovščine. (Pogoji so posebej navedeni v knjigah cerkvenih bratovščin.)

A. Š.: V novem molitveniku »Večno življenje« je pri obh. molitvah (III.) tudi molitve: Kristusu, Kralju veseljstva. Obdarovana je s pop. odp. Vmes so tudi besede: »Prav posebno pa se zavežem, da bom storil vse, kar je v mojih močeh, da bodo zmagali pravice Boga in Tvoje Cerkve...« ...Ali ni to zaobljuba, ki bi vezala pod grehom. Jaz je ne upam moliti, dasi mi je žal, ker ne dobim odpustka.

Le brez skrbi jo opravite. Ta izraz »se zavežem« nima značaja zaobljube, marveč hoče le voljo krepiti in priganjati, da človek svoj sklep bolj gotovo izvrši, kar in kolikor spozna za dobro.

Kdor bi se zavezal pod grehom, bi pa že morali reči, da je napravil zaobljubo.

Ali pri molitvi sv. rožnega venca nismo na škodi glede odpustkov, če vpletamo med desetkami n. pr. »Molimo te, o Kristus...« ali pa »Češćeno in hvaljeno...«

Res je, da se odpustki dobe le, če človek natančno opravi vse, kar in kakor je predpisano,

če moli s skesanim srcem in z namenom, da hoče biti deležen odpustkov. Ker pa po novejših odlokih za odpustke rožnega venca ni več potrebno, da bi ga opravljali nepretrgoma, brez daljših presledkov, je jasno, da smo deležni istih ugodnosti, četudi ob desetkah dodamo kakšne vzdihljaje, kakor je to običajno n. pr. pri molitveni uri pred Najsvetejšim.

Pisma dobivamo

da vam, dragi naročniki in čitatelji, »BOGOLJUB« močno ugaja. Vaše priznanje je nam v spodbudo ter nas navdaja z zaupanjem, da boste tudi v novem letu našemu listu ostali zvesti. Saj vemo: hudo je, denarja primanjkuje. Pa toliko boste že prihranili, da boste poravnali naročnino za BOGOLJUBA. Saj bi v vaši družini prav zares nekaj manjkalo, če bi vas ob pričetku meseca ne obiskaval BOGOLJUB. Pomaga vam, da bo vaša družina ostala Bogu in Cerkvi zvesta. In za tak namen je že vredno, da si toliko privarčujete, da bo BOGOLJUB vaš stalni obiskovalec.

Kaj pa z lanskim letnikom? Poiščite vse številke in oskrbite vezavo. Tako boste imeli dragoceno in zares lepo knjigo za družinsko čitanje, polno lepih navodil za pravo krščansko življenje. Pa tudi že samo radi umetniških slik, ki jih mesec za mesecem BOGOLJUB priobčuje, zasluži, da ga skrbno ohranite in pogosto pregledujete.

Za prihodnje leto imamo pripravljenih mnogo zares dragocenega gradiva. Tudi slik imamo že toliko, da bo vsaka številka prinesla mnogo novega. Najbolj odlični nabožni nabožni pisatelji so obljubili za prihodnje leto svoje sodelovanje. V sak mesec boste dobili BOGOLJUBA v drugačni obleki, tiskani v bakrotisku, z umetniško sliko na ovitku. Zato odslej tudi platnic ne boste raztrgali ali jih dali otrokom, marveč celo številko z ovitkom vred lepo shranite, pa boste ob koncu leta vse skupaj dali v vezavo.

Pokažite BOGOLJUBA še v onih hišah, kjer ga še nimajo. Pokažite ga in priporočite. Na vašo besedo se bodo zanesli in ga naročili. Poskusite!

Milosti polne božične praznike in blagoslovljeno novo leto vam želi

Uredništvo.

Odpustki za mesec januar 1955.

1. Nedelja, prva v mesecu. Novo leto. P. o. 1: a) udom br. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan; d) udom br. presv. Srca Jez.; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom.

2. Ponedeljek. Ime Jezusovo. P. o. danes ali v osmini vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; v nedeljo in na praznik zadostuje v ta namen, biti pri eni sv. maši. Dalje p. o. istim kakor 16. dan.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. Razglašenje Gospodovo. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih

družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev in molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan. — V. o.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ako prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Ponedeljek. Sv. Berard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjrednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Četrtek. Bl. Bernard. P. o. istim, kakor 16. dan.

23. Ponedeljek. Marijina zaroka. P. o. udom družbe krščanskih družin.

25. Sreda. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

27. Petek. Sv. Angela. Kjer se obhaja danes god te svetnice (kakor n. pr. v uršulinskih samostanih), p. o. istim kakor 16. dan.

28. Sobota. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Frančišek Sal. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom zveze afr. tiska.

30. Ponedeljek. Sv. Hiacinta. P. o. istim kakor 16. dan.

¹ P. o. pomeni popolni odpustek; v. o. pomeni vesoljna odveza; br. pomeni bratovščina.

Ljubljani, da se čim največ mogoče odstranijo nerednosti pri ekspediciji lista. Prav posebno razločno pa naj se sporoče vse spremembe od skupnih na posamezne naslove in obratno, da se prepreči dvojno pošiljanje. Novi posamezni naročniki naj izrecno povedo, da doslej še niso prejeli Bogoljuba naravnost po pošti.

Naročnina naj se pošlje kolikor največ mogoče do Božiča ali vsaj v prvih dneh januarja. Čim prej kdo izpolni svojo naročniško dolžnost, tembolj olajša ogromno novoletno delo v upravi.

Vsem in vsakemu našemu somišljeniku bodi v teh dneh vodilno geslo:

V vsako hišo »Bogoljuba!«

Cena »Bogoljuba« ostane tudi v bodoče neizpremenjena. Za vse leto velja torej naš list v Jugoslaviji za posamezne naročnike 20 Din; za skupne naročnike pri poverjenikih pa 18 Din. — V Avstriji velja »Bogoljub« 3 šil.; v Italiji 8 lir; v Českoslovaški 15 Kč.; v Franciji 12 fr.; v Ameriki 50 centov.

Oskrbnina: I. razr. 100 Din, II. razr. 80 Din
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH
KNJIGOVESNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6/II.

Ali je Vaša hiša naročena

na edini
slovenski katol. dnevnik

SLOVENEK

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“ v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal!

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom, nezgode, jamstvo, automobile, življenje v vseh kombinacijah, posmrtninsko zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v vseh večjih krajih v Jugoslaviji

**Zavarujte sebe in svoje imetje
edino pri domači slovenski
zavarovalnici**

„BUDDHA“

čajne mešanice so najboljše

TEA IMPORT
LJUBLJANA
VEČNA POT št. 15

Telefon 26-26

Telefon 26-26

„Bogoljub“ in „Domoljub“

naša stara priljubljena gosta morata ostati za vsako ceno pri hiši

Nervozni umirajo zgodaj!

Ste li opazili na sebi četudi le tuptam
katerega izmed naslednjih znakov bliža-
joče se živčne oslabelosti?

**Hlito razburjenje, nerazpoloženje, drgetanje udov, nemirnost, utripanje srca, omotični napadi, tesnoba, ne-
spečnost, nemirne sanje, neobčutljivost posameznih teles-
nih delov, plašljivost, prevelika razdražljivost spriču ugovarjanja,
ropota, duha, poželenje po omamilih, tobaku, alkoholu, čaju, kavi, utripa-
nje očesnih vek ali migljanje pred očmi, naval krvi, tesnoba, muhavost,
odpoved spomina ali govora, izredna nagnenja ali odvrtnost. Ako se po-
avi pri Vas kateri teh znakov nervoznosti, eden/močan ali več hkrati, tedaj
so Vaši živci resno oslabiljeni in potrebujejo okreplila.**

Ne pustite tega vnamar še naprej, ker slede temu lahko kmalu resne motnje
duševnih zmožnosti, kot nesmiselno govorjenje in nazavedna dejanja, hitra
telesna propast in zgodnja smrt. Nič ni na tem, odkod Vaša živčna oslabe-
lost, vabim Vas, pišite mi! Radevolje Vam

zastonj in poštine prosto enostaven način **odkrijem**

ki Vam bo pripravil veselo iznenadenje. Morda ste za razna sredstva
izdali že mnogo denarja, dosegli pa v najboljšem slučaju le kratkotraj-
noboljšanje. Zagotavljam Vas, da poznam pravi način

kako slabosti Vaših živcev odpomoči.

Ta način prinese obenem tudiboljšanje razpoloženja, veselje do
življenja, moč in delazmožnost, da, pisal mi je že marsikdo, da ga
e povsem prerodil. **To dokazujejo tudi mnenja zdravni-
kov** Stane Vas samo dopisnico. Pošljem Vam zelo poučno

knjigo popolnoma zastonj.

Če Vam ni mogoče pisati takoj, si **spravite ta oglas!**

Zbiralnica za pošto:

Ernst Pasternack, Berlin. 50.

Michaelkirchplatz No 13 Abt 89.